

Herman Brusselmans

Kaloemmerkes in de zep

2009 Prometheus Amsterdam

© 2009 Herman Brusselmans
Omslagontwerp Kris Demey
Foto omslag Tom Swijns
Foto auteur Maarten Kools
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 1484 8

I



Ze was het zesde mooiste meisje dat ik ooit had gezien, na Tania de Metsenaere, Sandy Tura, Siska Schoeters, Agnetha van ABBA in de jaren zeventig en Miss België 2009 Zeynep Sever. Ik had haar ontmoet in een simpel café, De Mazurka, waar ze aan me vroeg of ze de krant mocht lezen die zomaar op m'n tafel lag, en die niet eens van mij was, maar waarschijnlijk van iemand die vóór mij aan de tafel had gezeten, redenerend: 'Weet je wat? Ik laat m'n krant liggen.'

'In plaats van de krant te lezen kunnen we net zo goed wat babbelen,' zei ik.

'Dan wil ik wel eerst de strip van Erik Meynen bekijken,' zei ze. Ze las de strip en lachte niet al te luid, maar toch met veel gevoel voor humor, in die zin dat het komische van de strip haar ongetwijfeld niet ontging en haar aangreep tot in het diepst van haar wezen. Je hebt een aantal kunstenaars dat dit voor elkaar kan brengen, onder wie niet enkel Erik Meynen, maar ook Vincent van Gogh, John Keats en Auguste Rodin, die dezelfde voornaam heeft als m'n vader, al stond er bij m'n pa niet zo'n feminiene e vanachter. Mijn vader was een stoere manskerel. Hij verdiende z'n brood als veehandelaar, en als de zaken een mindere periode kenden, leefden hij en zijn gezin van de jacht en visvangst. Als ik een goeie dag had ving ik gerust vijf palingen, die ik met de dood in het hart vanwege het overlijden van deze goede dieren aan m'n moeder

schonk, om ze in de pan met groene saus te zwieren. M'n moeder maakte er vervolgens een feestmaal van, paling à la maison, en zeker in de kerstperiode, als de lichtjes in de kerstboom aan en uit gingen, was het erg gezellig en zeiden we tegen elkaar: 'Wat is het leven toch mooi in deze donkere tijden.' Maar zo mooi was het leven niet. Op verschillende plaatsen ter wereld heersten oorlog, hongersnood, ziekte en pijn, wanhoop, communisme, gebrek aan stijl en stank. Vooral die stank trok me niet erg aan. Bij ons in België viel de stank nog mee, maar een welingelichte bron die naar andere landen had gereisd verklaarde bij haar terugkeer: 'Je had die stank moeten ruiken. Als je geen geparfumeerde zakdoek voor je mond hield, zou je gebraakt hebben. Vooral de stank van ongewassen geslachtsdelen overheerste, met name vieze, smegmatische penissen en vagina's met rottend witverlies erin. Ga nooit naar het buitenland, Herman.'

'Oké,' zei ik. Het zou nog lang duren eer ik naar het buitenland ging, al won ik in 1973 bij een tombola een reis naar Noorwegen. Dat was de tweede prijs. Ik ruilde met de jongen die de eerste prijs, een klarinet, had gewonnen, en zodoende vertrok hij naar Noorwegen, de sukkel, terwijl ik met m'n klarinet de hele buurt terroriseerde. Op een dag kon m'n vader het niet meer uithouden en hij beet de klarinet in twee stukken, zodat hij onbespeelbaar werd. Ik probeerde de stukken nog aan elkaar te plakken met een lijmachtige substantie, en liet daarbij per ongeluk een van de stukken vallen, dat bij die val zelf ook in twee stukken brak. Nu had ik drie stukken. Die gooide ik in de Durme, nadat ik ze had verzwaard met stenen, en derhalve zonken ze. Ik had na het spelen op de klarinet de smaak van de muziek te pakken en kocht van m'n spaargeld een koptelefoon. Totaal ongestoord luisterde ik in de late uurtjes naar Radio Veronica, waarbij ik met rooie oortjes zat te wachten tot ze weer een nummer speelden van The Cats, m'n lievelingsgroep. M'n favoriete nummer van deze interessante band was 'Lea', omdat m'n moeder ook zo heette. Soms zong

ik het voor haar, en dan druppelden tranen uit haar ogen, zo ontroerend vond ze m'n nochtans niet erg toonvaste gekweel. De liefde tussen moeder en zoon hangt zelden af van toonvastheid, en dat is maar goed ook. Voor het ruigere werk verkoos ik Cuby and the Blizzards, eveneens een Nederlandse formatie. Ik was van jongs af nederlandofiel en de koningin die ik het diepst in m'n hart borg was Juliana. Ik schreef haar als jongeling zelfs een brief die ik nog altijd uit m'n hoofd ken. 'Liefste Juliana,' schreef ik, 'hoe gaat het met jou? Ik zag je gisteren nog op tv en hoezeer ik je ook apprecieer, toch zag je eruit alsof je dringend moest kakken. Wat is er toch met je aan de hand? Vroeger was je zo'n frisse verschijning, terwijl je nu wel een besje lijkt van zeventig jaren oud. Behandelt prins Bernhard je niet goed en slaat hij je met de bezemsteel? Ik lul maar wat. Zo, dat was het dan. Je mag me gerust eens opbellen op nummer 052/47093, vragen naar Herman. Tot ziens. ps Je moet dringend een nieuwe hoed kopen, je oude lijkt me versleten.' Nooit antwoord gekregen en gebeld heeft ze ook niet. Je zal zeggen, zo'n koningin heeft het veel te druk, maar een kortstondig telefoongesprekje met een jongen in Hamme, is dat te veel gevraagd aan de Nederlandse monarch? M'n geloof in het koningshuis ging dan ook bergaf, al zou ik er tegenwoordig niet mee zitten om prinses Máxima bij haar memmen te grabbelen, doch dat is slechts de droom van een ouder wordende man. Plus, er zijn genoeg meisjes die eventueel bij de memmen te grabbelen zijn, zoals het mokkel in De Mazurka, dat na de degustatie van de Erik Meynen-strip bij me ging zitten en zei: 'Mag ik Herman zeggen?'

'Als ik Nathalie mag zeggen.'

'Liever niet,' zei ze, 'ik heet Liselot.' Dat was een fantastische naam, die veel herinneringen bij me losmaakte, zoals de meeste namen. Bijvoorbeeld Nathalie. Ooit heb ik een onstuimige relatie gehad met een Nathalie. Ze was van Waarschootse afkomst. Ik ontmoette haar tijdens een walking diner van de socialisten, een steeds wederkerende jaarlijkse

manifestatie waar ik, met m'n linkse neigingen, wel eens m'n neus liet zien. Later ging ik niet meer, omdat socialisten toch nooit in staat zijn het tij ten goede te keren. Kijk naar de Spaanse Revolutie. Daar verloren ze als waren ze een stel schooljongens van het francistische fascisme. M'n grootvader langs moederszijde, Frans, is in 1937 naar Spanje getrokken om de linkse progressieven te steunen. 'Het grootste probleem,' zei hij, 'was dat ik geen Spaans sprak.'

'Hoe kwam dat, grootvader?' vroeg ik als kleine jongen.

'Ik had in m'n jeugd nooit een Nederlands-Spaans woordenboek gekregen voor Sinterklaas,' sprak de oude man.

'Wat dan wel?' vroeg ik.

'Een lege sok.'

'Wat deed je daarmee?'

'Ik verzwaarde hem met stenen en gooide hem in de Durme. Wat dacht Sinterklaas wel? Dat ik zo'n lege sok zou inlijsten en boven m'n bed hangen?'

'Wat hing er dan wel ingelijst boven je bed, grootvader?'

'Een foto van Jaspérine Semois, een befaamde danseres uit de Moulin Rouge.'

'Hoe zag ze eruit?'

'Nou, als ieder meisje van wie je stapelgek wordt, alleen van naar haar decolleté te kijken en je voor te stellen dat je daar je kwakkie in spuit.'

Ik bloosde. Op m'n zevende was elke taalkundige verwijzing naar seksualiteit een reden om mij me ongemakkelijk te laten voelen. Ik wist wel wat seksualiteit was, doch niet tot in de finesses. Veel erecties had ik nog niet gekend, en ik had nimmer een vrouw naakt gezien, behalve m'n grootmoeder Maria, toen die dreigde om geheel ontkleed van het dak te springen. De politie werd erbij gehaald en agent Verbruggen riep door een megafoon: 'Maria, kom eraf! Dat is een bevel! Zo niet beland je in de gevangenis voor obstructie, zedeloosheid en overtreding van de wet!'

'Hou je bakkes, Verbruggen!' riep m'n grootmoeder. 'Ik

weet genoeg over jou! Of denk je dat het een geheim is dat je naar de hoeren gaat, terwijl je arme vrouw Frieda met haar open rug in bed ligt!’

‘Die open rug,’ riep agent Verbruggen, ‘heeft ze zelf gezocht! Dan had ze maar niet van het dak moeten springen!’

Na drie uur en een kwartier liet m’n grootmoeder zich ompraten en ze kwam naar beneden, waar haar door een medewerker van het Rode Kruis een jas werd aangereikt. Tevens kreeg ze een voedselpakket en een thermosfles met warme koffie. Ze at en dronk haar buikje rond. ‘Waarom wilde je van het dak springen, lieveling?’ vroeg m’n grootvader Frans.

‘Ik ben m’n leven beu,’ zei m’n grootmoeder. ‘Altijd maar werken, me vervelen, neuken en dat gedoe met m’n kleinkinderen die om m’n liefde en aandacht bedelen, ik kan er niet meer tegen.’

‘Zoveel neuken we nu toch ook weer niet,’ merkte m’n grootvader op. ‘Sterker nog,’ zei hij, ‘ik zou wel ’ns wat meer willen neuken. Zullen we het optrekken van één keer per maand naar drie keer per week?’

‘In geen honderd jaar,’ zei m’n grootmoeder. Het was duidelijk dat ze overspannen was en ze werd opgenomen in gesticht Sint-Theophilus in Hamme, een tot ver buiten de dorpsgrenzen gerenommeerde instelling, die roem had verworven omdat koning Albert de Eerste er een tijd lang had verbleven. Hij was depressief geworden vanwege de moeder-vlekken op z’n rug die maar niet weg wilden gaan. Het oordeel van de psychiater was: ‘Onze vorst heeft een oedipus-complex.’ Dat haalde toen de kranten, omdat er verder weinig nieuws was, in die zin dat er geen natuurrampen waren, dat de beurskrach van 1929 vergeten was en dat de Tweede Wereldoorlog nog niet was begonnen, hoewel Hitler dreigende taal sprak. ‘Het internationale jodendom zal nog raar opkijken,’ zei de Führer, ‘en iedere jood is er één te veel. Ergo, daar komt rotzooi van. Ik raad de joden dan ook aan om niet te veel praatjes te hebben. Nu vertrek ik naar het Adelaarsnest, om

een bord linzen te eten.’ Zoals bekend was Hitler een klootzak van een vegetariër. Noem mij één vegetariër die ooit niet de wereld in de ondergang heeft gestort. Een stuk vlees, wat is daar mis mee? Oké, er moeten miljoenen dieren voor sterven, maar als we onze kop in het zand steken merken we daar weinig van, zeer tot m’n ongenoegen, want ik steek niet graag m’n kop in het zand. Integendeel, met de fiere blik vooruit wil ik alle ellende aanschouwen, al slaag ik daar niet altijd in. Er moet nog veel veranderen aan mij.

M’n grootmoeder verbleef zes jaar in Sint-Theophilus en kwam daarna verkwikt weer naar huis, waar ze nooit meer van het dak dreigde te springen. Dat liep dus goed af.

In Waarschoot sprak Nathalie mij aan. ‘Wat heb je een mooi aangezicht,’ zei ze, ‘dat viel me direct op toen ik je zag.’ Omdat ik niet goed omga met complimentjes zei ik: ‘Heb jij je eigen aangezicht al eens bekeken?’ Zenuwachtig stak ik een sigaret op, omdat ik toen nog rookte. Zonder m’n sigaretten kwam ik niet buiten. Ik vermande me volledig en zei: ‘Wat ik bedoel is dat je aangezicht er een is om uit te beiten. Prachtig. In één woord: fraai. Een puik smoel. Verder is er niets aan de hand. Kan ik je iets aanbieden in een café dat niet ver hiervandaan ligt? Of zullen we afspreken om elkaar over een week terug te zien?’ Dat vond ze een goed idee, maar een week later kwam ze niet opdagen. Ik had geen telefoonnummer van haar, zodat ik niet belde. Wat was er van dat meisje geworden, aangenomen dat ze niet dood was? Misschien zie ik haar ooit nog wel eens, opdoemend aan de einder.

‘Zo zo, Liselot,’ zei ik in De Mazurka. ‘In één woord: je bent erg fraai. Het woord “puik” doet je niets tekort. Zullen we afspreken? Ik bedoel, zonder m’n sigaretten kom ik niet buiten. Wil je er een?’

‘Ik rook niet, ik ben gestopt, gedaan ermee, nooit meer giftige dampen in m’n lichaam,’ zei ze. Ze had een vreemde manier van zich uit te drukken, wat me enigszins beviel. Vrouwen zonder verbale stilistiek, die boeien me niet. In hun

woorden moet zich enige letterkunde schuilen, wat me als schrijver goed uitkomt in het geval ik hen sprekend opvoer in m'n befaamde oeuvre. Die faam heb ik zelf niet gezocht. Die kwam na jaren als vanzelf. Ik verscheen al eens op de radio, op de tv, in de krant en in alle andere media. Daar pak ik verder niet mee uit. Iedereen verschijnt in de media.

'Wil je iets drinken? Iets eten? Iets neuken?' vroeg ik aan Liselot.

'Doe maar iets drinken. Een cava.'

'Aha, de drank der waanzinnigen. Juul! Een glaasje cava en een koffie verkeerd!' Juul, die De Mazurka had overgenomen van z'n achterneef Omer, na diens overlijden wegens ziekte, bracht even later de gevraagde dranken. Ik betaalde en zei: 'Hoe gaat het voor de rest, Juul? Mag ik je voorstellen aan Liselot? Heb je een nieuwe trui aan? Verder alles oké?'

'Ja,' zei Juul. Hij was een rustige man, die zich over van alles druk maakte zonder dat het iemand ooit opviel. Tegen mij had hij eens in een gesprek gezegd dat de wereld z'n kloten begon uit te hangen en dat hij overwoog om te emigreren naar Cumbria, waar het steeds goed weer was, geen tegenstellingen heersten tussen liberalen en katholieken en je zo veel homoseks kon hebben als de aanwezige jongens het toelieten. Ik zei tegen hem: 'Dat begrijp ik nou niet, Juul, dat iemand homoseksueel kan zijn. Terwijl er zo veel vrouwen rondlopen. Ook zij verdienen het om te worden bevredigd.' 'Eens homo, altijd homo!' zei hij en hij stak z'n gebalde vuist in de lucht. Dat is nu reeds enkele weken geleden.

Liselot nam een teug. 'Is het lekkere cava?' vroeg ik, alsof het me iets kon schelen. Als de cava was gepuurd uit de etter in een puist op een ezelskont, dan nóg had ik me niet druk gemaakt.

'Ja,' zei Liselot, 'hij smaakt me ten gronde.'

'Zoals je weet,' zei ik, 'drink ik geen alcohol. Ik ben daarmee gestopt. Ik kon er niet meer tegen dat ik zwalkend door de Sint-Pietersnieuwstraat liep, voorbijgangers aanklappend, en

hen besmeurde met het snot uit m'n neus.' Ik wilde een sigaret opsteken, hoewel ik niet meer rookte. Het was een zwarte dag in mijn geschiedenis toen ik ermee stopte. Nu en dan mislukt het stoppen. Ik stak er een op, omdat een mens in het bijzijn van een meisje toch altijd weer stresskenmerken vertoont die z'n polsslag verhogen, hem de adem benemen, z'n gat doen jeuken en hem laten roken. 'Het is nog maar m'n derde vandaag,' verklaarde ik, 'na de eerste volgend op m'n ontbijt en de tweede volgend op m'n luns.'

'Je wat?'

'M'n luns. Ik weet dat je eigenlijk "lunch" moet zeggen maar ik zeg "luns". Ik vind dat ik daar het recht toe heb. Zo zeg ik ook "rans" terwijl het in wezen "ranch" moet zijn. Dus zeg ik: twee cowboys aten hun luns op de rans. Wat zeg jij zo allemaal?'

'Ik spreek alles uit zoals het hoort. Dat heb ik geleerd van m'n moesje, een vrouw die een goede uitspraak hoog in het vaandel heeft. Ze leeft nog en is negenenveertig jaar. O, wat is ze nog jong!'

'Dat kun je wel zeggen, Liselot. Ik word over afzienbare tijd tweeënvijftig jaar. Dat is een leeftijd waar ik niet op zit te wachten. Maar wat kun je doen? De jaren laten zich niet ontkennen.' Ik had zin om haar te straffen voor haar aanwezigheid op aarde. Toch deed ik het niet, omdat ze te mooi was om dood te doen. 'Ben jij getrouwd met een man?' vroeg ik.

'Nee,' zei ze, 'al heb ik wel een vriend.' Een vriend. Die ontbrak er nog maar aan. Ze zal dan wel geen maagd meer zijn geweest. Ik denk niet dat ik de laatste dertig jaar nog met een maagd heb gesproken van boven de achttien jaar. Is er iets mooiers dan een maagdenvlies? Ik durf te zweren van niet.

'Is het een vriend van jewelste?' vroeg ik.

'Hij is een vierentwintigjarige jongeling,' zei ze, 'genaamd Luc, maar z'n vrienden noemen hem Lucy, vanwege z'n vrouwelijke neigingen. Maar ben je, omdat je Lucy wordt genoemd en soms mascara gebruikt, een homoseksueel? Dat ge-

loof ik niet, Herman. Die mascara gebruikt hij trouwens enkel om z'n reebruine ogen beter te laten uitkomen. Ik durf te wedden op het graf van m'n grootvader dat Lucy een hetero is zoals Jan, Piet en Klaas. Dat bewijst hij alvast in bed. Nog nooit ben ik zo dicht bij een orgasme geweest als bij Lucy. En hij maakt er werk van, soms zelfs met tien vingers tegelijk. "Dieper," zeg ik hem dan, "dieper, Lucy." Maar hij heeft van die korte worstenvingertjes, waar hij verder ook niets aan kan doen. Het is genetisch bepaald. Z'n vader heeft de kortste vingertjes die ik ooit bij een sterveling heb aangetroffen en z'n moeder mankeert een pink vanwege de gehaktmachine. Doch dit uiteraard terzijde. Lucy heeft een goeie baan, Herman, in die zin dat hij textiel controleert, voor het wordt verscheept naar Yves Saint Laurent, Prada en Hugo Boss. Het is zeer verantwoordelijk werk. Als je iemand ziet lopen met een scheve Prada-trui, zou dat wel eens de fout van Lucy kunnen zijn. Achttien uur per dag is hij in de weer, en als hij moe doch tevreden thuiskomt, zet ik hem een maaltijd voor z'n neus. M'n specialiteit is kaantjes in de zuursaus.'

'Lekker, zeg.'

'Ja hoor. Het is een recept dat ik heb overgenomen van m'n grootmoeder, net voor ze verongelukte, toen de taxi waarin ze van de Burgstraat naar de Sleepstraat reed, van z'n weg af raakte, een paal schampte, in botsing kwam met een Renault Laguna en van de weeromstuit te pletter sloeg tegen die winkel, je kent 'm wel, waar ze Black & Decker-machines verkopen.'

'Wie kent die winkel niet? Ze verkopen er nog veel meer: betonmolens, kruiwagens, handboren, en dergelijke precisie-instrumenten. Ik was ooit van plan om een kruiwagen te kopen en dat zou ik zeker daar hebben gedaan als ik niet van idee was veranderd en bij mezelf dacht: ach, steek die kruiwagen toch in je reet, makker. Hoe is het met jouw reet? Is die een beetje rein en fijn?'

'Ik kuis elke keer goed m'n gat af na het bouten,' zei ze, 'en

nu en dan haal ik een ingezeept washandje tussen m'n kaken. Dat heeft Lucy me geleerd. En uiteraard epilieren.'

'Dat spreekt voor zich. Zelf doe ik het niet omdat ik sowieso weinig haar op m'n reet heb. M'n echtgenote Tania de Metsenaere bekijkt m'n reet soms van dichtbij en zegt: "Zo weinig haar, zo weinig haar, wie had dat kunnen denken?" Het is de gang van de wereld, Liselot. Alles is wat het is en wie zich daar niet bij neerlegt tart het lot. Het is leuk praten met jou. Je bent een sieraad voor het vrouwelijke ras.' Ze nam dit compliment minzaam in ontvangst. 'Heb je een rijbewijs?' vroeg ik.

'Ik heb het al acht lange jaren,' zei ze.

'Dat is goed nieuws,' zei ik opgetogen. M'n vaste chauffeur Robbie was een zaak in parketvloeren begonnen en bouwde z'n taxibedrijvigheid langzaam af. Het zou gerust kunnen dat ik binnenkort een andere chauffeur nodig had, en bovendien goedkoper, want je denkt toch niet dat ik voor een rit naar Holland en terug aan zo'n Liselot dezelfde fortuinen zou betalen als aan de professionele Robbie? 'Een vrouw met een rijbewijs,' zei ik, 'is als een kameel met een bult.'

'Dat is waar, Herman,' zei ze. Ze had een verfrissende kijk op de dingen. Ze vroeg: 'Zullen we naar een ander café gaan? De feng shui zit hier niet helemaal juist.'

'Ik duw die hele feng shui nog liever in je spleet dan ergens anders,' zei ik, 'en ook voor de rest kan ieder volk afkomstig uit het Oosten op m'n afkeuring rekenen, maar een ander café is oké. Ik heb er niets tegen. Ik weet er een, ginder westwaarts. Zullen we dan maar?' Ik liet haar voorgaan en we verlieten De Mazurka, nadat ik tegen Juul had gezegd: 'Tot een volgende keer, Juul, en dat je nog maar veel mag snuiten met je nieuwe zakdoek.'

'Dank u wel, meneer Brusselzwams,' zei hij. Een van z'n hobby's was woordgrapjes maken met m'n naam. We liepen over straat, die trut van een Liselot en ik. Het café dat westwaarts lag heette De Konijn, met een taalfout erin. Ik had te-

gen Urbain, de uitbater, gezegd: 'Welnu, Urbain, het moet hét konijn zijn.'

'Wil jij je wel eens met je eigen zaken bemoeien,' sprak Urbain, 'jij schrijvertje van niets. Het is niet omdat je een linkse intellectueel bent dat ik jou toe moet staan om de naam van m'n café te corrigeren. Plus, de oude Grieken zeiden ook al De Konijn; weliswaar, dat geef ik toe, in hun eigen taal.' Ik reageerde daar niet op en dacht er het mijne van.

Liselot en ik liepen De Konijn binnen. Ik zag dat Urbain, die achter de bar stond, nu kaal was, terwijl hij in vroeger tijden een dos had. Ik vroeg uiteraard: 'Wat is er gebeurd?'

'De kapper schoor al m'n haar af,' zei hij.

'Een prima plan,' zei ik, 'en bovendien perfect uitgevoerd. Mag ik je dit meisje voorstellen? Liselot, dit is Urbain, en Urbain, dit is Liselot. Ze is een specialist in feng shui.'

'Wat is dat?' vroeg Urbain. 'Is het een Koreaanse gevechtssport?' Ik lachte luid. Wat vergiste die Urbain zich!

'Welneen,' zei ik, 'het is een Chinese manier om je huis in te delen en je tafel niet hier te zetten maar daar.'

'Het is zoveel meer,' zei Liselot.

'Houd je koest, jij,' zei ik. Ze zweeg. Ik wees een tafeltje aan, nadat we bij Urbain hadden besteld. Ik een koffie verkeerd en Liselot een glas rode wijn. We gingen zitten aan dat tafeltje en ik zei: 'Wat vind je van de muziek? Ik vind haar tegeenvallen. Nee, Liselot, Bon Iver is niet m'n favoriet. Geef mij maar The Cats.' Uiteraard had ik alweer zin om een sigaret op te steken, wat ik kon vermijden door aan iets anders te denken. Dat was een stoofschotel. Ik dacht er zo lang aan dat ik de sigaret vergeten was. Daarna zei Liselot: 'Ik ben fan van Giovanca, een negerin die souly blues zingt.'

'Ik ken haar wel,' zei ik. 'Ze heeft punttieten. Ik zeg altijd: een man die niet van punttieten houdt is als een Manet zonder penseel.'

'Ik verwissel Manet altijd met Monet.'

'Daar heb je dik gelijk in. Mocht ik hen niet van elkaar kun-

nen onderscheiden, dan zou ik het ook doen.'

'Hoe onderscheid je hen van elkaar?'

'Manet is degene met een pet op, en Monet draagt uitsluitend wollen truien. 's Winters en 's zomers, de idioot. Ach, leefde hij nog maar, dan kon ik hem een mail sturen om hem uit te schelden.' Urbain kwam de drank brengen. Ik betaalde. 'Ik hoop als de tijd rijp is,' zei ik tegen Liselot, 'de Libris Literatuur Prijs te winnen met m'n komende roman *Een stad vol huizen*. Met het prijzengeld zou ik veel goeds kunnen doen voor de kankerstichting.'

'Over kanker praat ik niet graag.'

'Je zult wel moeten. Heb jij kanker?'

'Natuurlijk niet.'

'Je weet het nooit. Onderaards krioelen de slechte cellen. En dan is het bingo. Chemische troep in je lijf, al je haar valt naar benêe en klaarkomen is ook niet meer wat het vroeger was.'

'Zwijg erover, Herman, ik smeeek je. Ik doe alles voor je als je over kanker zwijgt.'

'Alles? Dat houd ik tegoed.' Ik zweeg nu inderdaad over de vreselijke ziekte. Een ander interessant onderwerp was Richard Mulhous Nixon. Aldus zei ik: 'Richard had zoals iedereen van ons een ongelukkige jeugd. Z'n vader was een kruidenier die meel en bloem verkocht en aanverwante producten zoals taart, karamellen en zemelen. Veel klanten had hij niet. Toch moest Richard helpen in de winkel. Kleine klusjes, weet je wel. De vloer aanvegen, de tochtthonden verversen, de stallen hingsels invetten, de ramen lappen en de lappen in de wasmand gooien. Wat weet je me nog meer te vertellen over lappen, Liselot?'

'Het zijn vodden.'

'Erg goed, mijn kind. Mocht je niet zo'n seksueel wezen zijn, dan zou ik je beschouwen als een prima vriendin, met wie ik gerust een queeste wil ondernemen. Vond jij Richard de beste president die ze ooit hebben gehad?'

‘Over welke Richard heb je het, Herman?’

‘O, excuseer. Over Richard Nixon.’

‘Ik moet bekennen dat ik die niet ken.’

‘Wat een geit ben jij. Een van de beste presidenten. De slechtste was Taft. Onder hem was de inflatie 300 procent. Gelukkig begon de auto-industrie van zich te laten horen, bijvoorbeeld Ford. Nu lijkt dat allemaal normaal, maar in die tijd was een auto iets uitzonderlijks. Elke keer als men er een zag rijden, schrok men zich een hoedje. De mensen stootten elkaar aan en zeiden: “Kijk daar, dat voertuig. Zou dat nu zo’n auto zijn waarover ze zoveel schrijven in de krant?” En dergelijke. Ik moet zeggen, ik ben altijd een amerikanofiel geweest, hoewel ik enige vraagtekens plaats bij m’n liefde voor het land van de onbeperkte mogelijkheden.’

‘Ben je al eens in Amerika geweest?’

‘Natuurlijk niet. Dat zou het beeld alleen maar verstoren. Plus, ik durf het vliegtuig niet te nemen, uit angst dat het neervalt, wordt gekaapt, ontploft, zinkt, noem maar op.’

‘Vliegen is de veiligste manier om te reizen.’

‘Dat zeg jij. Ik zeg heel wat anders. De veiligste manier om te reizen is de motorfiets. Nog geen enkel dodelijk ongeluk heb ik ermee veroorzaakt.’ Liselot, zo viel me ineens op, had weinig mee-eters op haar neus. Zou dat een goed teken zijn? Ik besloot van wel. Ik heb altijd een zwak gehad voor vochtinbrengende crème voor vrouwen. Ik kon nog maar met moeite praten toen ik al kon zeggen: ‘Foginbwengent kweim.’ Daarom wil ik alle dames waarschuwen: zonder vochtinbrengende crème komen jullie gezichten vol mee-eters te zitten en zal geen enkele prins op het witte paard jullie als bruid willen. Integendeel. Jullie zullen moeten trouwen met een dikke, uitgezakte, vette man die z’n haar dwars over z’n kop kamt en wiens penis ruikt naar poep. Ga daarmee naar de oorlog.

‘Ik heb schrik voor motorfietsen,’ zei Liselot.

‘Dat is nergens voor nodig,’ meende ik, ‘de motorfietsen van tegenwoordig zijn heel modern. Ze hebben snufjes. Zo

beschikken ze over een remsysteem dat geleend is van F-16-gevechtsvliegtuigen. Dat heeft een piloot me zelf verteld. Zijn naam is Rafaël. Ik ontmoette hem op een avond, toen ik eigenlijk z'n vriendin Kaatje aan het versieren was, door over de schoonheid van haar benen te leuteran.' Ik herinnerde mij die avond wonderwel, daar het immers de avond was van de dag waarop de nieuwe cd van Much Ado uitkwam, een band die ik erg goed vind. Er zijn nog meer mensen die fan zijn van Much Ado. Dat zijn Beau van Erven Dorens, Itzhak Sharon, De Twee Pinten, Willem Vermandere, de poetsvrouw van Koen Wauters en een man die stoverijsaus kan opsnuiven via z'n neus.

'Wat is er ten slotte geworden van Kaatje en jou?' vroeg Lisselot, die wel geïnteresseerd leek in wat er ten slotte was geworden van Kaatje en mij, wat me goed beviel. Interesse is het kernwoord. Zonder interesse waren we al lang uitgestorven en heerste er nu, op aarde, een anarchie van louter levenloze dingen.

'Dat is nog een heel geval geworden,' zei ik. 'Rafaël kreeg een dringende oproep, dat hij moest vertrekken naar een oorlogsgebied om daar negers te bombarderen. Welk oorlogsgebied wilde hij niet zeggen, de smeerlap. Hoe dan ook moest hij dringend gaan en ik bleef achter met Kaatje. We dronken een glas, hadden een gesprek en versierden elkaar. Alras zat m'n tong in haar mond. Met deze tong voelde ik of ze geen muilzweren had. Nee, dat viel mee. Een gezond meisje. Nou ja, gezond. Er zijn genoeg meisjes zonder mondzweren die toch kutpuisten hebben. En die je dus een geslachtsziekte aan de hand doen. Nu mag je zeggen over geslachtsziekten wat je wilt, maar ik ben er niet dol op. Dat zit bij ons in de familie. M'n grootvader was er niet dol op, m'n vader niet, m'n zwager niet en de zoon van m'n achterneef Olaf niet. Kaatje vroeg of ik met haar mee wilde naar een klein hotelletje in de buurt, De Poesta. Dat klonk me als muziek in de oren. We werden wel nog even opgehouden toen een jongen een handtekening

van mij wilde. “Hoe heet je?” vroeg ik. “Mijn naam is Hein,” zei hij. “Aha,” zei ik, “zoals Hein Simons.” Maar die kende hij niet. Ik moest m’n woede beheersen. Jongens die Hein Simons niet kennen, dat zijn foute jongens. Die moeten eigenlijk in de gevangenis. Sterker nog, stuur hen terug naar hun land van herkomst! Toch signeerde ik het witte blad papier dat de jongen me overhandigde en zo blij als een kind lachte hij z’n tanden bloot. Hij vroeg of hij voor mij een zakje snoep mocht gaan kopen in de nachtwinkel. “Een andere keer,” zei ik uiteraard. Teleurgesteld ging de jongen weg, in een andere richting dan Klaartje en ik.’

‘Het is een spannend verhaal, Herman,’ zei Liselot. ‘Wil je verder vertellen?’

‘Als het niet anders kan,’ zei ik. Ik nam een diepe teug adem en zei: ‘Al snel merkte ik het hotelletje De Poesta op. Daar moesten we zijn. We liepen naar binnen. Klaartje hijgde van opwindning. Zelf bleef ik zo kalm als Rommel in de woestijn. Achter de balie zat een man die opkeek toen ik zei: “Goeieavond, landbouwer.” Hij corrigeerde mij en zei dat hij geen landbouwer was. Ik aanvaardde z’n correctie. Om hem uit te testen vroeg ik hem of hij de roman *Het diner* van Herman Koch had gelezen. Hij schudde zodanig ontkennend met z’n hoofd dat z’n oorringen heen en weer zwierden. Nu moet je weten dat ik walg van mannen met oorringen, dus ik had zin om hem te doden. Ik hield me in. “Dat zou je beter wel doen,” zei ik tegen hem, “of denk je misschien dat Herman Koch niet goed genoeg is voor iemand als jij?” Hij boog verslagen het hoofd. Vervolgens bestelden we een kamer bij hem. Dat bleek kamer 102, op de eerste verdieping van het pand.’ Ik pauzeerde om een slok te nemen. ‘Maar eerst zei ik nog tegen de man: “En van Paul Snoek heb je zeker ook niets gelezen? Die arme gozer is al zo lang dood en jij laat z’n boeken onaangeraakt. Je moest je schamen. Is er een douche of een bad in de kamer?” Hij zei: “Allebei, meneer.” Allebei? Uitstekend. Kaatje en ik liepen via de trap naar de eerste verdieping. Kamer 102 had

een deur, die ik opende. Een walm van frituurvet, bergschoenen, tapijstof en de adem van een terringpatiënt sloeg mij tegemoet. “Ruik jij dat ook?” vroeg ik aan Kaatje. “Nee,” zei ze. Dat stuk ongeluk had een slechte neus. Daar zou ik nooit kinderen mee willen. Maar met wie dan wel? Dat was de vraag die menigeen bezighield. Hopelijk met een vrouw die een uitstekende baarmoeder bezat. Een baarmoeder is erg belangrijk voor een vrouw. Zonder haar baarmoeder kwam m’n grootmoeder de deur niet uit, Liselot. M’n grootmoeder zou mij echter te ver leiden. Nochtans is ze een interessant personage, met die guitige grijze haren van haar op haar kop. Over haar gebeurlijk meer bij een andere gelegenheid. Nog nooit was ik zo eenzaam geweest als die keer toen ik met Klaartje in kamer 102 zat. En in m’n jeugd was ik al zo’n eenzaam jongetje. In het vroegere kippenhok zat ik strips te lezen met als hoofdpersonage Johan de Rode Ridder. Dat vond ik maar een nitwit. Nooit eens liet hij z’n kwetsbaarheid blijken, bijvoorbeeld frustratie over een kleine penis, een complex over buiksproeten of een verlangen naar de tijd dat z’n moedertje nog leefde. Ja, wie was dat moedertje van Johan? Was ze een arme vrouw die hout sprokkelde in het bos? Of was ze eerder een ferm wijf dat een hele fles vuurwater achterover kon slaan zonder daar blaasproblemen van te krijgen? Vergeet niet dat een blaas heel belangrijk is voor een vrouw. Zonder blaas kwam m’n grootmoeder de deur niet uit.’ Liselot hing aan m’n lippen. Het is altijd leuk als een meisje geïnteresseerd, ja zelfs geboeid is door wat je allemaal zegt. Ik heb het wel eens anders meegemaakt. Ik kende een meisje, Sophia, en zij vond alles wat ik zei maar raar. Ik hoefde maar op te merken dat de suikerbieten weer niet al te best groeiden dit jaar en ze zei al: ‘Wat jij toch uitkraamt, Herman, m’n verstand staat erbij stil.’ Daar was ik behoorlijk door op m’n pik getrapt. Het is toch zo dat de suikerbieten goeie jaren hebben en mindere jaren? Neem nu 1964. Dat was een topjaar. Ik hielp m’n ouders rooien en aan het eind van de dag hadden we samen 11.950 suiker-

bieten gerooid. Nou, dat was in 1967 heel wat anders. 6430 suikerbieten en geen suikerbiet meer. Niet alleen Sophia nam het me kwalijk wat ik allemaal zei, maar ook vele critici. Er zei er een tegen mij: 'Zou je niet beter een strak verhaal schrijven, met een begin, een midden en een eind, en personages waarin de lezer zich herkent, en al die bullshit achterwege laten?' Dat was duidelijk een criticus zonder verstand van suikerbieten. Je zult ze de kost moeten geven. Ik heb nog nooit een criticus ontmoet die wel verstand had van suikerbieten, behalve Herman Jacobs van *De Standaard*, die kort voor z'n overlijden tegen me zei: 'Geef mij een suikerbiet en m'n dag kan niet meer stuk.' Zo iemand noem ik tenminste een literaire criticus. Op den duur heb ik die Sophia de wacht aangezegd, nadat ik één keer seks met haar had gehad. Dat viel gevoeglijk tegen. Bij wijze van voorspel stak ze haar schaamhaar in brand. Ze doofde het. M'n erectie was inmiddels verdwenen. Om ze terug te krijgen dacht ik aan die blonde van Luv'. Het lukte. Ik stak mijn penis in haar vagina. En toen begon het oeroude ritueel. Wippen maar. Sophia hijgde alsof er een heel klein hijgend wolfje in haar mond zat. Terwijl ik Liselot wilde vertellen hoe dat wippen precies in z'n werk ging, werd een andere klant van De Konijn helemaal gek en hij begon met glazen en asbakken te gooien. Ik wist op het juiste moment een glas te ontwijken, maar Liselot kreeg een asbak tegen haar hoofd. Ik nam haar bewusteloze lichaam in m'n armen en snel verliet ik De Konijn, vóór de gek geworden klant zou overgaan tot moord, een enorme scheldpartij of het vertellen van een verhaal over z'n slechte jeugd. De asbak was uitstekend angekommen bij Liselot, in die zin dat ze, terwijl ik al op weg was naar het ziekenhuis met haar, nog steeds niet bij bewustzijn was. Daar profiteerde ik van en ik fluisterde in haar oor: 'Jij vuile vieze hoer, zal ik jou eens heftig in je stinkende strontreet buffelen?' Ze kon me toch niet horen, dus dat kwam goed uit. Ik moest denken aan die scène uit het beroemde boek *De ridder is gestorven* van Cees Nooteboom,

waarin het hoofdpersoonage eveneens met een meisje in z'n armen naar het ziekenhuis loopt. Hoe die scène precies afloopt kan ik niet zeggen, omdat ik die hele gestorven ridder na dertig pagina's helemaal beu was en, nadat ik het boek in de Leie had gegooid, in mezelf mompelde: ga jij maar pruimen plukken in plaats van schrijven, Nooteboom. Het is toch zeker wel waar? Wat heeft de schrijver Cees Nooteboom bijgedragen aan ons algemeen geluk? Weinig of niets. Let op, hij heeft wel degelijk fans, vooral vrouwen die met z'n roede zouden willen spelen, maar ja, die heeft iedere schrijver. Zelfs de reeds lang vergeten Yves Petry heeft zulke fans. Ze heten Loes en Grietje, een tweeling uit Bornem. Vanuit het instituut waar ze verblijven sturen ze Yves geregeld een postkaart. Op 12 juni 2006 vroeg Loes op zo'n postkaart: 'Lieve Yves, wil je ons je roede opsturen, zodat we er kunnen mede spelen?' Ze had 'mede' geschreven omdat ze in haar letterkundige verwezenlijkingen nogal werd beïnvloed door haar andere favoriete auteur, Gerard Reve. Ach, hoe lang is Gerard al niet dood? Zouden velen zijn graf bezoeken en er anemonen op leggen, puur uit nagedachtenis? We missen hem nog elke dag.

'Zal ik helpen dragen?' vroeg een Maghrebinse jongen, terwijl hij naar Liselot wees.

'En dan je vinger in haar doos steken zeker,' zei ik.

'Dat was ik inderdaad van plan,' zei hij. Hij sprak uitstekend Nederlands. Wat ben ik een bewonderaar van algehele integratie. Ik wimpelde hem weg en bereikte op eigen kracht het Sint-Damiaanziekenhuis, een splinternieuw ziekenhuis, waar ze allerlei moderne apparaten hebben, bijvoorbeeld een scan waarmee het aantal haartjes in je wenkbrauwen kan worden vastgesteld. Bij de balie zei ik: 'Een bewusteloos meisje. Wat nu?' Anderhalf uur later was Liselot helemaal opgeknapt en ze vroeg: 'Zullen we naar een café gaan?'

'Jazeker,' zei ik, die immers aan een fris glas Fanta toe was. We verlieten Sint-Damiaan en ik begeleidde Liselot naar café Het Kaffertje. Meteen toen ze er binnentrad kigde Liselot:

‘O, de feng shui zit hier helemaal juist!’ Voor ze zich helemaal belachelijk zou maken, zei ik dat ze moest gaan zitten, en ik bestelde bij Boris, de barman, een Fanta en wat drink jij, Lise-lot, nou, doe mij maar een biertje, daar ben ik aan toe na dat avontuur in het vorige café. Boris, die ooit nog als blauwhelm had gevochten in Kosovo, bracht de gevraagde drankjes, die ik rechtstreeks betaalde. ‘Hoe gaat het in het burgerleven, Boris?’ vroeg ik hem.

‘Ik mis natuurlijk het pangpang van om zich heen schietende geweren,’ zei hij, ‘maar voor de rest heb ik me rustig geset-teld met m’n vriendinnetje Aurélie en onze gezamenlijke poes, de kater Unesco.’

‘Dat doet me plezier,’ zei ik. ‘Beter dat dan in militaire dienst een verdwaalde kogel in een van je longen krijgen.’

‘Nee, dat vind ik niet,’ zei hij. Schoorvoetend liep hij terug naar z’n plaats achter de bar. Alweer een ongelukkig mens die zichzelf probeerde wijs te maken dat het leven met een vriendin en een kat nog zo kwaad niet is. Ik was verdomd aan een sigaret toe. Ik stak er een op en zei: ‘Richard Nixon was ongeveer een meter vijfenzeventig en woog nagenoeg zeventig kilo. Ik zal nooit de dag vergeten waarop hij z’n vrouw Pat ontmoette. Zij stond een ijsje te eten bij de omheining en hij passeerde daar per fiets. Verdomd, dacht hij bij zichzelf, wat een lekker ijsje, dat moet ik hebben. Hij stopte, stapte af en probeerde het ijsje af te pakken. Maar Pat weerde zich als een grizzly waarvan de kindjes bijna ontvoerd worden. Ze schuwde geen achterbakse gevechtstechnieken en beet in Richards wang. Het bloed sijpelde. Nog was Richard niet geveld, tot een enorme kopstoot van Pat hem midscheeps trof. Eindelijk ging hij neer. Het was liefde op het eerste gezicht. Pat Nixon is een van de mooiste en minst complexe presidentsvrouwen uit de recente geschiedenis.’

‘Wat vind je van Michelle Obama, Herman?’ vroeg Lise-lot.

‘Een zwarte negerin,’ zei ik, ‘die zich niet gauw blootgeeft,

zoals er miljoenen zijn op de wereld. Ik zou haar aanraden om vaker een hoedje op te zetten. Zolang ze zich niet met politiek bemoeit, val ik me geen buil aan haar.'

'Zou je haar beffen?'

Ik bloosde. Ik ben een preuts heerschap. Het woord 'bef-fen' moet maar vallen of ik heb al zin om naar huis te gaan en m'n hoofd op de schouder van Tania de Metsenaere te leggen en haar te vragen of ze me een verhaaltje wil vertellen, met alleen lieve dieren erin.

Ik overwon m'n schaamte, verdrong m'n gebloos en zei: 'Jazeker. Ik zou tussen Michelles benen tekeergaan als de aap met de grootste tong uit de algehele brousse. Als Michelle niet na een minuut of vijf zou klaarkomen, zou ik haar met een schop tegen haar preut m'n huis uit bonjournen. Een vrouw moet binnen de vijf minuten een orgasme hebben of ze is het niet waard om tot haar sekse te behoren. Altijd dat gezeik van dokter, ik ben frigide en kan nooit klaarkomen, het moet maar eens gedaan zijn. Klaarkomen en verder geen gedoe. Charles Darwin heeft in z'n boek geschreven dat de vrouw afstamt van het varken en welnu, een varken kan klaarkomen binnen de achttien seconden. Dat is wel eens wat anders, nietwaar, Lise-lot?'

In Het Kaffertje kwam meer volk over de vloer dan ik ooit had verwacht. Een jongeman kwam naar onze tafel gemankt en zei: 'Meneer Brusselmans, het is me een eer en een genoegen u te melden dat u dankzij uw boeken m'n hele leven heeft veranderd.' Daar wilde ik meer over weten, nieuwsgierigaard als ik ben. Ik begon alvast met een vraag.

'In exact welke gemeente ben je geboren?' vroeg ik.

'In Waarschoot,' zei de opgeschoten knaap.

'Wat een toeval,' zei ik.

'Hoezo?' zei hij. 'Bent u ook in Waarschoot geboren?'

'Welneen,' zei ik. 'Maar het is toch toevallig dat iemand in Waarschoot wordt geboren? Jij, om maar een pipo te noemen. Je had evengoed geboren kunnen worden in Rhododen-

dron, Oregon, in de United States. Op een rans. Dan was je vader mogelijk een cowboy geweest. Ik zal je dit zeggen, makker: cowboys, daar ben ik niet dol op. Zeg dat maar tegen je ouwe.'

'M'n vader is professor in de numerologie, meneer Brusselmans.'

'Goed voor hem. Voor zulke mensen heb ik een bewondering die niet uit te drukken is. En je moeder? Hoe scharrelt die haar kostje bij elkaar? Is ze prostituee en doet ze derhalve fokkie fokkie?'

'Nee, meneer Brusselmans, ze is directiesecretaresse bij Shell Belgium.'

'Aha, in de olie! Dat staat me aan. Mocht olie drinkbaar zijn, dan zou ik me een glaasje inschenken. Maar ja, ik zit hier met die Fanta. Drink jij vaak port van twaalf jaar oud?'

'Ik denk niet dat ik dat ooit al heb gedaan.'

'Hugo Claus wel. Vooral in de jaren vijftig, toen de port van twaalf jaar oud praktisch geen geld kostte. Dat gebeurde natuurlijk allemaal in Parijs. Daar hokten de grote geesten samen. Claus zelf, Vinkenoog, Campert, Corneille, Appel, Versteyle. Wie vind jij de beste, Appel of Versteyle?'

'Versteyle, die ken ik niet zo.'

'Ken jij Versteyle, Liselot?'

'Nee, wie is dat, Herman?'

'Kees Versteyle, de dadaïst. Hij schilderde alleen maar onherkenbare dingen, bijvoorbeeld een nest jonge velopompen. Hij kwam om toen z'n rijnaak werd overvaren door de Queen Elizabeth II.'

'Nee, dat wist ik niet, Herman.'

'Het valt me ineens op,' zei de jongen, 'dat zij Herman mag zeggen en dat ik meneer Brusselmans zeg. Ik zou ook graag Herman zeggen.'

'Dan moet je naar Herman Vanspringel gaan, die heeft daar geen bezwaar tegen,' zei ik.

'Wie is Herman Vanspringel?' vroeg hij.

‘Nou barst m’n kruik,’ zei ik kwaad. ‘Jij kent godverdomme Herman Vanspringel niet? Je moest je schamen tot de pus uit je puisten spoot. Herman Vanspringel was de enige renner die in 1968 tweede werd achter Jan Janssen in de Ronde van Frankrijk. Was dat niet een grootse prestatie voor een arme Vlaming wiens vader in de oorlog op de vlucht moest voor de Duitsers?’

‘Waarom?’ vroeg Liselot.

‘Puur voor de gein,’ zei ik. ‘Eigenlijk moest hij helemaal niet op de vlucht, maar vader Vanspringel hield wel van een grapje. Dat had z’n zoon met hem gemeen. Overal waar hij binnenkwam brak spontaan de pret uit. Jongens toch, wat heb ik spijt dat ik geen wielrenner was in de jaren zestig. Het is niet anders. Welke sport beoefen jij, onbekende kerel?’

‘Zeg gerust Michaël,’ zei hij.

‘Nu weet ik nog altijd niet welke sport je beoefent, Michaël.’

‘Ik durf wel eens een spelletje cricket te spelen.’

‘Nu je erover begint, er is een goeie roman over cricket geschreven, *Laagland* van Joseph O’Neill, 2009, Uitgeverij De Bezige Bij, 299 pagina’s, vertaling uit het Engels door Auke Leistra. Die moet je zeker lezen. Ik bedoel, als je moet kiezen tussen het lezen van dat *Laagland* en pakweg *De wijn is drinkbaar dank zij het glas* van Harry Mulisch, begin dan maar met *Laagland*. Aan Harry Mulisch moet je pas beginnen op gevorderde leeftijd. Ik ken iemand en die las z’n eerste boek van Harry Mulisch toen hij zesentachtig was. Ik zweer je, veel boeken van Harry Mulisch heeft hij niet meer gelezen. Hij stierf op zevenentachtigjarige leeftijd. Nu zul je je afvragen wie dat was. Nu, het was Dino Forzatti, een van oorsprong Italiaanse man die zich met vrouw en kinderen in m’n geboortedorp Hamme kwam vestigen, om daar de Durme te helpen uitbaggeren. De Durme is een rivier. Een van de dochters van Dino, Elena, daar had ik een boontje voor. Wippen maar. Op een dag kwam ze naar me toe en ze zei: “Herman, ich bin

schwanger von dich.” Als Italiaanse sprak ze nogal moeilijk Nederlands. Dus wij naar de aborteuse, Rita Vloedwijk. “Haal die vrucht maar uit haar buik, Rita,” zei ik. “Jazeker, kleintje,” zei ze. Ik was toen nog maar een meter zevenenzestig en moest nog veel groeien, vandaar. Rita goot een emmer zeepsop in de kut van Elena, ging daarna aan het werk met een Engelse sleutel en even later kwam de vrucht uit de buik van Elena tevoorschijn. Die was veel te nietig om te zien of het een jongen of een meisje was, al gok ik op een meisje, vanwege het wipneusje. Jongens met een wipneusje zijn zeer zeldzaam, hoewel je ze wel eens vindt onder homoseksuelen, verwijfde klootzakken en travestieten. Let op, geen kwaad woord over die mensen. Sommigen van m’n beste vrienden zijn verwijfde klootzakken. Neem nu John Henderson, een gast die ik ontmoette in Drongen-Baarle, aan de Leie. De Leie is een rivier. Henderson is een Amerikaan uit Kabarduce, Nevada, en hij was hier in Vlaanderen om voor z’n firma, Lettuce Incorporated, kroppen sla in te kopen. Tjonge, wat een homoseksueel. Hij had een tas van Prada bij zich, droeg een bloes van Gucci en liep op schoenen van Bikkembergs. Moet ik er een tekening bij maken?’

‘Kun je ook tekenen, Herman?’ vroeg Liselot bewonderend.

‘Niet zo goed als ik zou willen,’ zei ik. ‘Ik zou graag kunnen tekenen als Egon Schiele, maar dat zit er voorlopig niet in.’ Ik doofde m’n sigaret. ‘Ik heb gemerkt dat je mankt, Michaël,’ zei ik, ‘en wil dit even aan bod laten komen. Wat is het probleem? Scheve poten?’ Ik sloeg een vlieg weg die daar vloog. Arm dier. Zo miniem en zo weinig kansen op een plaats in de eeuwigheid. Al weet je het nooit. God heeft verrassingen in petto.

‘Nee,’ zei Michaël, ‘ik heb een ongeval gehad met de brommer.’

‘Een ongeval?’ zei ik. ‘Hoe was dat in godsnaam mogelijk?’ Veel mensen hebben klaarblijkelijk ongevallen. Hoe doen ze

dat toch? Het zou wel eens te maken kunnen hebben met een zekere vorm van onhandigheid.

'Ik kwam met m'n brommer van rechts,' zei Michaël, 'en die auto kwam ook van rechts en iemand anders kwam ook van rechts en dat kon niet blijven duren en ik werd langs twee kanten aangereden. Ik werd van m'n brommer gekatapulteerd, maakte in de lucht een onbedoelde salto en kwam op het asfalt terecht. Gelukkig droeg ik een goede helm, in verband met mijn hoofd.' Ik vond het een geloofwaardig verhaal. Immers, als je met z'n drieën van rechts komt, kan het niet goed gaan. Daar moeten slachtoffers bij vallen, in dit geval een zekere Michaël, die bij Liselot en mij aan het tafeltje stond in café Het Kaffertje. Je kon hem herkennen aan z'n groene T-shirt zonder opschrift. 'M'n ene been was helemaal verdraaid,' zei hij, 'en op de koop toe was m'n milt gescheurd.'

'De Gescheurde Milt!' riep ik uit. 'Zou dat geen goeie titel zijn voor m'n nieuwe roman? Of nee, De Gekleurde Milt! Fantastisch. Of nee, De Betreurde Milt! Of Het Verdraaide Been. Of Een Stad Vol Huizen. Ik zal er nog eens over peinen. Dat zal heel wat denkwerk kosten, tot laat in de nacht.' Ik nam een verkwikkende teug van m'n Fanta. 'Jazeker,' hernam ik de conversatie, 'deze jongen is van plan om aan een nieuwe roman te beginnen, die duizenden en duizenden personen met verstomming zal slaan. Monden zullen openvallen, wenkbrauwen fronsen en vulva's nat worden. Er zal veel seks in verwerkt worden. Meer kan ik daar momenteel nog niet over kwijt.'

'Seks?' zei Liselot. 'Dus ook neuken?'

'Ik vermoed van wel,' zei ik raadselachtig. Daar voegde ik aan toe: 'Neuken is relatief. Zou dat geen goeie titel zijn? Neuken Is Relatief. Zodat men zegt: wat is dat voor een titel? Dan hoor ik nog liever De Verdraaide Milt. Of De Nieuwe Roman Van Thomas Rosenboom. Ja, dat is een fraaie titel. Dat ik het dus heb over de nieuwe roman van Thomas Rosenboom in m'n eigen roman, begrijp je? Ik zou daarover uiter-

aard eerst correspondentie voeren met Thomas. Dat is een vriendelijke man, zo vertelde mij eens een prostituee uit Zaandam. Kennen jullie Thomas?’

Ze dachten na. Op den duur zeiden ze, bijna in koor: ‘Nee, wie is die man?’

Ik lachte luid om hun onwetendheid en zei vervolgens: ‘Hij is de zoon van Jan Henk Rosenboom en Wieteke Kleurenwies, twee Nederlanders van oudsher. De vader, die we vanaf nu Jan Henk zullen noemen, was een bedrijfsanalist, en z’n moeder, Wieteke voor de vriendinnen, was een slijkdanseres, dat wil zeggen dat ze uitsluitend danste op een ondergrond die bestond uit slijk, wat in de polders bij lange geen probleem was. Thomas kwam ter wereld. Ze noemden hem Thomas naar hun grote idool, Thomas de Clown, uit het toenmalige circus Pieperdepoep, dat in het oosten des lands zeer succesvol was bij jonge kinderen. Waar zijn de tijden? We slaan decennia over en Thomas is nu een van de grootste auteurs van zijn generatie. Hij is ros op een kalende wijze, tevens brildragend. Weten jullie nu wie ik bedoel?’

‘Nu wel,’ zei Liselot, en Michaël knikte bevestigend.

‘Ik heb nog wel enkele uren de tijd om te praten,’ zei ik, ‘en mede daarom kan ik het volgende zeggen: de teksten van Thomas Rosenboom hebben een grote invloed gehad op bepaalde lagen van de Nederlandse bevolking, maar niet zo’n grote invloed als de teksten van The Cats. Zodoende moeten we als we ofwel Thomas Rosenboom ofwel The Cats van de galg zouden moeten redden, voor The Cats kiezen. Kortom: Thomas Rosenboom zal helaas aan het eind van een touw bungelen. Verder wens ik hem een fijne toekomst en veel succes toe. Als ik zou moeten kiezen wie ik van de galg moet redden, jou, Liselot, of jou, Michaël, kies ik voor Liselot.’

‘Dat meen je niet!’ riep Michaël verontwaardigd.

‘Niet zo luid, man,’ zei ik. ‘We bevinden ons hier in een openbare gelegenheid. En wat had je dan gewild? Dat ik Liselot zou laten ophangen? Je bent niet goed wijs. Een vrouw

moet altijd gered worden, een man alleen als hij het waard is.'

'En ik ben het niet waard?' vroeg hij.

'Misschien wel als ik zou moeten kiezen, wat de galg betreft, tussen jou en een Chinees. Dan zou ik ongetwijfeld voor jou kiezen. Ik moet de Chinezen niet. Ze zijn dierenbeulen, mensenbeulen en beulen tout court. Met hun grijpgrage klauwtjes zitten ze de hele tijd aan hun eigen en andermans geslacht. Hun gele huid is ieder weldenkend mens een doorn in het oog.'

'Zijn dat niet een paar racistische opmerkingen die je daar maakt?' vroeg Liselot.

'Jazeker,' zei ik opgewekt.

'M'n vriendin komt binnen,' zei Michaël. 'We hadden hier afgesproken en nu is ze gearriveerd.' Hij wenkte. Een meisje kwam naast hem staan en gaf hem een kus op z'n wang. 'Alia, dit zijn Herman Brusselmans en Liselot,' zei hij. Het wicht schudde ons de hand.

'Zo, Alia,' zei ik, 'jij bent dus het zojuist geïntroduceerde personage. Houd je van Sri Lanka of vind je dat een verschrikkelijke dictatuur?'

'Ik heb er geen mening over,' zei ze.

'Is er iets waar je wel een mening over hebt?'

'De kleren van Chanel.'

'En die mening is?'

'Mooie kleren.'

Ze had halflang blond haar, een fris gezicht met weinig vlekken erop, een doordeweekse hals en nek, een lichaam als van iemand die haar tweelingzus had kunnen zijn, en haar weke delen, daar had ik geen zicht op, vanwege een rok die ze droeg, de dwaze teef. Ik zal niet zeggen dat ik haar op het eerste gezicht een dom wijf vond, maar ja, toch wel. 'Ik ken jou,' zei ze. 'Jij bent die schrijver.'

'Van welke boeken?' vroeg ik.

'Dat weet ik niet,' zei ze.

'Alia is geen lezer,' zei Michaël.

‘Wanneer gaan jullie trouwen met elkaar?’ vroeg Liselot. ‘Ik houd van een mooie bruiloft, met de bruid in het wit, de bruidegom in het groen, overal lampions in de bomen, drank en eten in overvloed, boven in de slaapkamer een lijntje gaan leggen, eventueel iemand pijpen, weer naar beneden en dansen op muziek van The Gibson Brothers.’

‘In het groen?’ zei ik. ‘Hoezo in het groen? Is blauw niet goed genoeg meer voor een bruidegom?’

‘Ik denk dat ik voor zwart kies,’ zei Michaël.

‘Maar, schat,’ zei Alia, ‘we hebben nog niet eens een datum vastgelegd. Je hebt het me nog niet eens officieel gevraagd.’ Wat kon dat meisje zagen. Met haar stem als van een gefluisterde hulpkreet in het bos. Heel irritant. Ik ben nooit gek geweest op hulpkreten in het bos.

‘Binnenkort is het zover,’ zei Michaël. ‘Of weet je wat? Nú is het zover!’ Hij ging op één knie zitten, nam Alia’s rechterhand in de zijne en zei: ‘Alia, wil je met me trouwen?’

‘Denk eerst goed na,’ zei ik. ‘Hij kent niet eens Thomas Rosenboom.’

Alia negeerde mij en zei: ‘O ja, schat, heel graag.’ Michaël stond op van z’n knie en hij en Alia omhelsden elkaar. Ik had er m’n bedenkingen bij.

Ik zei: ‘Is het gedaan met dat gezwijmel, ja? Ga zitten aan deze tafel en luister naar wat ik te zeggen heb.’ Michaël en Alia gingen zitten en namen een luisterende positie aan. Ook Liselot spitste de oren. ‘Ik werd geboren,’ stak ik van wal, ‘op 9 oktober 1957. Het was een herfstige namiddag en de wind gierde om de kraamkliniek. De behandelende arts was dokter Moeras. Hij raadde m’n moeder, Lea Lenssens, aan om goed te persen. Dat moest je net tegen m’n moeder zeggen. Ze perste zoals allicht geen andere vrouw in Hamme ooit had geperst. Ja, het speelde zich immers allemaal af in Hamme, een dorpje tussen Dendermonde en Sint-Niklaas, of zo je wilt tussen Gent en Antwerpen. Het stond bekend om z’n textielproductie, z’n kabelfabrieken, uiteraard z’n landbouw en tevens

omdat de schrijver Filip De Pillecyn er was geboren, auteur van zulke diverse werken als *Mensen achter de dijk* en *Monsieur Hawarden*, over een vrouw die zich in het zuiden van België terugtrekt, gekleed als man. Een heikel thema in die tijd. Van travestieten hadden nog weinig Vlamingen gehoord, al bestonden ze natuurlijk wel, in het diepste geheim. Travestieten bestonden al in de tijd van de oude Grieken. Wat zeg ik? Van de Romeinen! En ook in alle andere culturen, want iemand die beweert dat met name in de joodse cultuur geen travestieten bestaan, die lach ik vol hoon weg. In de cabarets van Berlijn in de Tweede Wereldoorlog waren de meeste travestieten joden. Tot ze werden weggevoerd, travestiet of niet. Naar de kampen. Die schandvlekken op de menselijke geschiedenis. Waar van menselijke huid lampenkappen werden gemaakt en van menselijk vet zeep.'

'En van menselijk haar?' vroeg Alia.

'Pruiken,' zei ik. 'Hoe dan ook, na een uurtje persen bracht de prachtige Lea Lenssens mij ter wereld. M'n vader feliciteerde haar, gaf haar een kneepje in de wang en stak een sigaret op. In die tijd mocht je nog roken in het ziekenhuis. Tot zelfs in de operatiezalen toe waren asbakken aanwezig. De dokters zelf staken er geregeld eentje op en de verpleegsters liepen te paffen dat het een lieve lust was. De patiënten lieten zich niet onbetuigd en joegen er een pakje per dag door. Er was ooit een man en die lag te kettingroken terwijl ondertussen een bloedklonter uit z'n hersens werd gehaald. Niet dat hij dat overleefde, maar hij had in z'n laatste uren toch troost gevonden bij een lekker sigaretje. Drie dagen later namen m'n moeder en m'n vader, Gust Brusselmans, me mee naar huis, waar m'n leven volop zou beginnen, op het adres Theet 77. M'n vader was veehandelaar en we beschikten over een groot erf, waarop ons woonhuis stond, alsmede verschillende stallen, die paalden aan een wei, waar de runders graasden. Het was idyllisch en pittoresk, behalve als een rund ontsnapte uit de wei door over het prikkeldraad te springen, en de vrijheid

koos. Dan moesten wij erachteraan hollen om het te vangen. M'n vader, m'n broer Joseph, ik en onze hoeveknecht Jef Van Dokkes. M'n zusje Mia was nog te klein, daar ze in haar wiegje lag.' Ik nam een slokje Fanta en zou m'n verhaal hebben vervolgd als niet ineens, als een donderslag bij heldere hemel, Alia zich van de tafel weg boog en heel de vloer volkotste. Het bleef maar duren. Op den duur stamelde ze: 'De stoofschotel is me ineens misvallen.' Boris kwam naar het tafeltje toe met een kruiwagen en een schop, en werkte de grote, vele brokken bevattende hoop vuiligheid weg. 'Dankjewel, meneer,' zei Michaël.

'Ik moet hiervoor wel twintig euro rekenen,' zei Boris. Die man had gelijk. Als je de reinigingsdienst laat komen, kost het minstens het dubbele.

'Geen probleem, ik betaal wel,' zei Michaël. Omdat de geur van de rottende stoofschotel te pregnant werd, kozen Liselot en ik eieren voor ons geld; we lieten Michaël en Alia achter, en we verplaatsten ons van café Het Kaffertje naar het nog veel leukere café De Uitbater, dat slechts drie straten verder was. We gingen naar binnen, en wat meeviel was dat er niet al te veel volk zat. Een man of twintig. Dat is meer dan genoeg. We gingen zitten aan een tafel in een hoek die me wel aanstond. Ik had de indruk dat ik alles onder controle had. Dit zou echter rap kunnen veranderen. Hoe te reageren als iemand binnenkwam met een Mauser-pistool in de hand, en wat te doen als die, zonder verdere poespas, om zich heen zou schieten? Daar kun je weinig tegen doen, volgens mij. Het voorhoofd dat een kogel tegenhoudt moet nog worden uitgevonden, net als een oog, een adamsappel, een hartstreek, een buik of een neus. Als ik dan toch geraakt moet worden, doe dan maar m'n neus. 'Wat zou jij doen als je wordt neergekogeld, behalve sterven?' vroeg ik aan Liselot.

'Niet veel,' zei ze.

'Ik zou een dag of vier later begraven of gecremeerd worden,' zei ik. 'Welke van de twee precies, daar ben ik nog niet

uit. Daar moet ik eerst overleg over plegen met m'n advocaat. Dat is meester Koenraad Baekens. Een beest in de rechtbank. Hij heeft ooit een moordenaar vrij gekregen die niet eens vrij wilde. Nee, hij vond vrijheid een overschat gegeven. In de gevangenis kun je ook masturberen, zo luidde z'n overtuiging.'

'Wie had die moordenaar vermoord?' vroeg Liselot vol aandacht.

'Z'n schoonmoeder,' zei hij, 'een mens met maar één borst. Ook dat nog. Ze was een ultramontane vrouw, die de Heer zag als de Verlosser van ons allen. Geef haar eens ongelijk. Weet je, Liselot, God schiep de aarde, de hemel en de hel.'

'Daar wens ik over te twifelen, Herman,' zei ze.

'Die periode heb ik ook doorgemaakt,' zei ik. 'Ik twijfelde aan alles. Tot ik, in een duister steegje in Gent, een bijbel op de grond vond. Ik nam hem mee naar huis, poetste hem op met een zeemvel, en nu ik 'm toch in m'n poten had, las ik er een halfuurtje in. Stilistisch moet je van zo'n bijbel uiteraard niet veel verwachten, doch inhoudelijk heeft hij wel degelijk een pook in het vuur. Jezus is de Zoon, bijvoorbeeld. Dat lijkt me voor de hand te liggen. En Maria is Zijn moeder, hoewel ze geen gemeenschap heeft gehad. 't Is me het wijffie wel, die Maria. Een sterke, feministische vrouw. Een voorbeeld voor jullie allen. Ik wou dat ik al definitief van het roken af was, hoewel het tot op heden niet is gebeurd. Vandaar dat ik een sigaret opsteek. Verdomme toch.' Ik deed het, en inhaleerde als Charles Aznavour. Liselot zat duidelijk na te denken over godsdienst in het algemeen en het katholicisme in het bijzonder. Ze zweeg. Dat gaf mij de gelegenheid om om me heen te kijken als Gilbert Bécaud. Met van die spiedende oogjes. Eerst keek ik of er geen Chinezen aanwezig waren. Indien dat wel het geval was geweest, zou ik zijn weggevlucht, zeer angstig. Nee, er waren er geen. Ze zijn overal, behalve in De Uitbater. Wat een gelukzaligheid. Japanners, daar kan ik wel tegen, die hebben tenslotte de Honda CB 1000 R uitgevonden. Niet dat ik ze verder voor een haar vertrouw. Wat die jongens

hebben uitgevreten in de diverse oorlogen die ze zelf mee hebben helpen opstarten, dat tart eenieders brein. Ze deinsden niet eens terug voor kannibalisme. Een lekkere baby op hun bord, daar zeiden ze geen neen tegen. Aan het Oosten is nog veel werk. Liselot was dunkt mij eindelijk klaar met denken. 'Als je wilt dat ik je eens kietel, moet je het zeggen,' zei ik.

'Nee,' zei ze, 'liever niet op dit moment. Ik voel me niet erg erotisch.'

'Je ziet er ook niet erg erotisch uit,' zei ik. 'Er hangt een velletje tussen je wenkbrauwen.'

'Zal ik het weghalen?'

'Laat maar hangen. Wie vind jij de beste zanger, Stefaan Morrissey of Nicolaas Cave?'

'Nicolaas Cave. Hij brengt zijn liederen met een onverschilligheid die mij diep in het hart boort.'

'Dat is een waar woord dat je daar spreekt, Liselot. Maar de beste zanger die de anderen in de schaduw stelt is Jan Cale. Z'n lp *Paris 1919* behoort tot de favorieten van Herman Brusselmans, die nu tot je spreekt.'

'En daar ben ik blij om, Herman. Mocht je niet nu tot me spreken, dan zou ik me eenzaam voelen.'

'Misschien wel nog eenzamer dan de allereenzaamste bootvluchteling.'

'Misschien wel.'

'Er zijn, moet je weten, veel sukkelaars op de wereld. Ongeveer 70 procent van de bevolking. Arm, verstoten, ziek, alleen, door een mug gebeten en niet eens de kracht hebben om aan het bultje te krabben. Miljoenen en miljoenen mensen. Mochten we ieder van hen een euro geven, dan zouden ze zich tenminste een tweedehands paperbackje van pakweg Georges Simenon kunnen kopen. Literatuur is behulpzaam in helse tijden.'

'Toevallig dat je net Georges Simenon vermeldt. Ik heb nog niets van hem gelezen.'

'Dom wijf dat je bent. Op jouw leeftijd moet je toch zeker

wel iets van de ouwe Georges gelezen hebben? Als je de vriendschap met mij wilt bestendigen, hol je morgen meteen naar de boekwinkel en koop je daar een Maigret of enig ander werk van Simenon. Hoor je me?’

‘Ik zal het doen, Herman. Welk werk raad je me aan?’

‘*Maigret et la cloche qui pleure*. Uit 1945. Het eerste boek dat Simenon schreef na de oorlog. Hij redeneerde bij zichzelf: “Nu die uitzichtloze oorlog voorbij is, kan ik evengoed weer eens een boekje schrijven, pardieu.” Zo gezegd, zo gedaan. Het verhaal is eenvoudig. Maigret wordt namelijk opgeroepen om een moordzaak te onderzoeken. Kun je volgen?’

‘Jazeker, Herman.’

Ik ging door met m’n parlé. ‘Wie heeft de oude Jean Joquart vermoord? Jean ligt in een plas bloed, die na nader onderzoek niet van hem is. Maigret staat voor een raadsel en lurkt aan zijn pijp. Mijn eerste vrouw heeft ooit een pijp voor me gekocht, die ik rookte in de avondlijke uren. Ik werd er zo mottig van dat heel m’n woonkamer voor m’n ogen draaide. En overgeven, Liselot! Zeker een halve kilo kalfskop gaf ik over! En dat op een woensdag! Niet te geloven. Terug naar Maigret. Hij vindt de moordenaar. Het blijkt de albino Jules Gaspardt met dt. Hij wordt veroordeeld. Alweer heeft Maigret een boeiend avontuur achter de rug. Van *Maigret et la cloche qui pleure* werden 650.000 exemplaren verkocht. Daar kon Simenon zich gerust een Ford-achtcilinder van permitteren, de gelukzak. Waar is de tijd dat de auto’s nog prachtig waren? M’n broer had een Lada 1200. Je zult luid lachen en roepen: “Een Lada?! Ga toch in het bos schijten met je Lada!” Doch vergis je niet. Die Lada was een vinnig bakje. Ik mocht ermee rijden van m’n broer. Ik reed ermee van de Broekstraat naar de Noordstraat en dan terug naar Theet 77, m’n thuisadres. “Een prima auto,” zei ik tegen m’n broer. “Hoeveel vraag je ervoor?” Hij wilde hem echter niet verkopen. Mooie herinneringen. Nu rijd ik al lang niet meer met de auto, na verschillende ongelukken in de jaren tachtig, vooral met Toyota’s. De Corolla, de Celica,

noem maar op. Er zijn mensen die niets van auto's af weten. Hen zou ik graag op de boot naar Madagaskar zetten, waar ze in abominabele omstandigheden de rest van hun leven moeten samenhokken. Heb jij al kalfskop overgegeven?’

‘Nee, Herman, nog niet,’ zei Liselot, ‘maar wat niet is kan nog komen.’

‘Daar kun je zeker van zijn, blondine.’

Het was tijd om weer eens iets te drinken. Liselot besloot weer over te schakelen op de rode wijn, terwijl ik wel eens een kop koffie durfde te proeven. Er werd besteld en betaald. De bestelling werd gedaan door de baas van De Uitbater, Ludovic, afgekort tot Vic. ‘Vic,’ zei ik, ‘hoe gaat het met je voet?’ Hij had een paar weken tevoren per ongeluk in een roestige spijker getrapt, met een ontsteking van de wond tot gevolg. ‘Alles goed met de voet,’ zei Vic, ‘in die zin dat de wond niet meer ontstoken is en hij langzaamaan is dichtgegroeid. En met jouw voet, Herman?’

‘Perfect,’ zei ik. Vic ging weg en ik vroeg aan Liselot: ‘En met jouw voet?’

‘Uitstekend,’ zei ze. Ik heb het wel voor meisjes met een uitstekende voet, natuurlijk op voorwaarde dat ze niet uit hun bek stinken. Ik had al een paar keer onopvallend geroken aan de adem die uit Liselots bek ontsnapte en nee hoor: voorlopig geen geurhinder die naam waardig. Ik heb ’ns een meisje gekend, zo mooi als de bries bij nacht, doch die bek! Stinken! Als was het een putje met dode alsmede ontbonden vogeltjes erin. Ik zei tegen haar: ‘Liza, ik wil je nooit meer zien op minder dan tien meter afstand.’

‘In dat geval,’ zei ze, ‘kunnen we elkaar beter niet meer zien tout court.’

‘Daar heb je gelijk in.’ En zo eindigde het verhaal van Liza en mij. Ik heb haar naam later nog ’ns door Google gehaald en ze bleek secretaresse van de minister van Huisvesting te zijn geworden. Zo zie je maar dat ook bekstinkers niet hoeven te wanhopen.

‘Heb jij al je tanden nog?’ vroeg ik aan Liselot.

‘Nee,’ zei ze, ‘ik ben er één kwijt. Die rotte gewoon weg in m’n muil en ik heb ’m laten trekken.’

‘Krijg nou de tering,’ zei ik. Ik nam een slok koffie, van Max Havelaar. Dat is zeer goede koffie, met als voordeel dat de boeren die hem telen in de ontwikkelingslanden tien cent extra per kilo krijgen. ‘Dat wij hier zitten te converseren,’ zei ik, ‘is vooral een kwestie van dialoog. Veronderstel dat ik een autobiografische roman over ons samenzijn zou schrijven, dan zouden er veel aanhalingstekens in voorkomen. En veel zei ik en zei zij. Dat is nu eenmaal de aard van het beestje. Leer mij de literatuur kennen. Ik zit al achtentwintig jaar in dat vak en nog weet ik niet wat “quod erat demonstrandum” betekent. Voor het overige draag ik veel kennis met me mee, die ik thans niet zal etaleren. Ken jij Corinne Runderkamp?’

‘Nee, tot mijn spijt ken ik haar niet.’

‘Ze is een leuke verschijning, die ik een schitterende toekomst voorspel. Nu ja, de mensen met een schitterende toekomst zijn niet te tellen. Ze moeten maar niet te hoog van de toren blazen. Ik ben ’ns bij een waarzegster geweest, Liselot, en zij zei dat m’n toekomst er maar zozo uit ziet.’

‘Wat is dat precies, zozo?’

‘Dat het kan regenen en droog blijven. Ik zei tegen haar: “Wat weet jij van mijn toekomst, pekelhoer. Je zou beter je eigen toekomst voorspellen en gaan liggen bloeden op straat.” Ze schrok van mijn toorn en riep: “Mij niet steken met een mes, meneer!” Ik zei: “Dat is nu net wat ik van plan was.” Dat was natuurlijk niet waar, ik heb nooit een mes op zak. Maar goed, op den duur konden de waarzegster en ik het redelijk goed met elkaar vinden en ik heb nog haar hand gelezen. Haar levenslijn was behoorlijk kort, en haar gezondheidslijn nog korter, en haar liefdeslijn was helemaal een lachertje. “Je zult de man van je leven ontmoeten op je sterfbed,” zei ik, “en je zult tegen hem zeggen: ‘Kus mij, dokter.’ Maar hij zal zich haasten om zo’n wegterend wrak als jij te kussen. Even later

ben je overleden. Niet eens je dochter zal bij je begrafenis zijn.” “Ik heb geen dochter,” zei ze, “wel een zoon.” “Dan is hij het die niet op je begrafenis zal zijn,” zei ik, “wegens tijdsgebrek. Hij moet met z’n vrachtwagen een portie tuinbonen naar Roemenië brengen.” “Hij is geen vrachtwagenchauffeur,” zei ze, “wel een percussionist in het orkest van Belle Perez.” “Waarom zou een percussionist in het orkest van Belle Perez met een portie tuinbonen naar Roemenië gaan rijden?” vroeg ik. “Ik zou het niet weten, meneer,” zei ze. “Zeg maar Herman,” zei ik, en ik verliet haar tentje op de kermis van Waarschoot. Het enige wat ik me van haar herinner is haar kristallen bol. Zo’n lelijke kristallen bol had ik nog nooit gezien. Het is altijd hetzelfde: de lelijkheid beheerst de wereld. Ik word er vaak wanhopig van. Gelukkig zijn m’n vrouw en m’n hond mooi, en m’n motorfiets, en m’n herinneringen aan de jaren vijftig, begin jaren zestig, toen ik m’n eerste stappen zette op het pad van de levensverwachting. Ik ben blij dat ik van 1957 ben, het fraaiste jaar van de vorige eeuw.’ Ik nam een slok. Voor al uw dakgoten slechts één adres: Jules Vermeylen en Zn. Doch ter zake. Liselot was al bij al een prachtig meisje, met die uiterlijke kenmerken van haar, die me zo uniek toetschenen dat ik ze nooit eerder had gezien bij een soortgelijke vrouw. Als ze al op iemand leek, was het de kleindochter van Charlton Heston. Charlton, dat vind ik een prima voornaam. Jammer dat m’n ouders mij niet zo hebben genoemd. Het zal hun allicht zijn ontgaan om mij, terwijl ik krijsend ter wereld kwam, Charlton te noemen. Ze zullen hebben gedacht: met dat bakkes is het typisch een Herman. Zoals Herman Heijermans, Herman Melville, uiteraard Herman de buurman van Rudi Carrell, en Herman Willem Frederiks, de vader van Charlton Frederiks, m’n favoriete zanger van geïmporteerde fadoliederen. Zoals hij de lange a kan aanhouden tot hij begint te hoesten, dat doet geen Portugees hem na. Zwijg mij over Portugal. Op een keer ben ik er bijna geweest. Ik had op een haar na gebeld naar hotel Archimedes in de Portugese

buitenstad Lavaralapacamananina. Ik zou gezegd hebben: 'Een tweepersoonskamer graag, voor mij en m'n echtgenote Tania de Metsenaere. En hopelijk zijn de muren niet te dun. Ik wil de mensen in de belendende kamers niet storen terwijl Tania de Metsenaere gilt als een spreekw op het moment dat ik haar penetreer met de befaamdste snikkel van Vlaanderen.' Maar het kwam er niet van. In plaats van Portugal te veroveren bleef ik thuis, waar ik nog veel werk had aan een artikel voor het Nederlandse tijdschrift *De Paspoes*, over het privéleven van Marco Borsato. De eerste zinnen luiden: 'Als Marco op de wc-pot zit gebeurt het wel eens dat enige fecaliën z'n robuuste lichaam verlaten. Of zoals men zegt in Holland: Marco zit te poepen als een reiger. Well done, Marco.' Voor dit artikel zou ik 1700 euro krijgen, wat niet veel is, maar ja, als je de opdracht weigert heb je 0 euro, wat helemaal de hond z'n kloten is.

'Heeft ooit iemand al tegen je gezegd,' zei ik tegen Liselot, 'dat je lijkt op de kleindochter van Charlton Heston, de rechtse rakker die wapenbezit verplicht wilde maken voor iedereen met een Amerikaans paspoort?'

'Nee,' zei Liselot. Die kwestie was dus ook weer afgehandeld.

'Als je dan toch een rijbewijs hebt,' zei ik, 'met welke auto rijd je dan?'

'Ik heb een twee jaar oude Citroën Picasso,' zei Liselot, 'die ik heb gekregen toen m'n oom Cyriel overleed. Ieder van z'n nichtjes liet hij iets na. M'n nichtje Laura kreeg een huis, m'n nichtje Sari kreeg een verzameling van tweehonderdtachtig cd's met muziek van Barbra Streisand, en ik kreeg die auto. Ik was er erg blij mee en bedolf het graf van oom Cyriel onder de bloemen, uit dankbaarheid.'

'Waarom wisselde hij het tijdelijke?' vroeg ik.

'Een uitgezaaide longontsteking.'

'Altijd slecht voor de gezondheid, zoiets,' zei ik. 'Ik mag er niet aan denken dat ik ook zo'n ziekte zou krijgen. Als ik al wil

sterven, dan bij voorkeur door een kogel tussen m'n ogen. Of heb ik dat al gezegd?'

'Nee, nog niet,' zei Liselot. Dat was een opluchting voor mij, omdat ik niet graag twee of meer keer hetzelfde zeg. Daar word ik kregelig en ontvlambaar van. Wil iedereen die op de derde rij zit een stoel naar rechts opschuiven?

'Zo'n Citroën Picasso,' zei ik, 'die is vernoemd naar Pablo Picasso, een schilder die vroeger erg beroemd was.'

'Ik ken hem nog steeds,' zei Liselot.

'En ik dan,' zei ik. Ik ontspande me en zei: 'In het voorjaar van 1969 stond op nummer 1: "Why", de ongelooflijk mooie single van The Cats. Zij werden zo beroemd dat ze in Volendam niet meer over straat konden lopen zonder dat mensen hun een stukje gebakken paling aanboden. Zo zie je wat roem met een mens kan doen. Zelfs de bassist van The Cats was beroemd, hoewel die alleen maar basnoten had gespeeld. Het zal je niet verbazen dat The Cats m'n lievelingsgroep is en altijd zal blijven.' Ik hield me niet in en zei: 'Er zijn niet veel Vlaamse schrijvers die The Cats de beste groep aller tijden vinden. Ik geloof dat met name Jef Geeraerts The Cats maar niets vindt. Die luistert liever naar zulke diverse figuren als Mozart, Beethoven en Bach, ooit op de Bayerische Rundfunk omschreven als "De Grote Drie". Laat me niet lachen. De Grote Drie godbetert. Wat zullen we nou krijgen? Daar zakt je toch de broek van af. Het is niet te geloven. Waar die Jef Geeraerts zich allemaal mee bezighoudt. Op de koop toe weet hij weinig tot niets van voetbal. Vraag hem niet wie Wilfried Puis was. Dat was een linksbuiten die helaas ter ziele is. Mocht hij nog leven en hij zou hier bij ons aan tafel zitten, dan zou ik hem zonder weifelen vragen wat hij van The Cats vindt. Je weet maar nooit. Garnalen Klaas Puul. Maar goed, ik wil je niet langer afleiden. Wat denk jij van onze huidige tijden?' Dat was een vraag waar Liselot klaarblijkelijk niet binnen de kwart minuut op kon antwoorden, wat me enigszins van haar tegenviel. Ik besloot om haar een simpeler vraag te

stellen. 'Wie is volgens jou de beste wielrenner aller tijden?' vroeg ik op die manier. Ze lachte luid om de eenvoud van deze vraag. Nadien zei ze: 'Natuurlijk is dat Eddy Merckx. Wie zou het anders kunnen zijn? De Kannibaal heeft geen enkele concurrentie. Hij won verschillende wedstrijden. Hij nestelde zich op kop en gaf die positie niet meer weg. Zegevierend reed hij over de meet. Dat weet zelfs een meisje.'

'Maar wat vind je van Eddy als verschijning?' vroeg ik.

'Een prachtige man, met zwart haar, ogen van een onbestemde kleur en een gezicht met een kin die niet wijkt,' oordeelde Liselot. Dat had ze prima onder woorden gebracht. Ze had Eddy geschetst zoals we hem allen kennen. 'Wie je echter niet mag onderschatten,' zei ik, 'is Felice Gimondi. De gentleman onder de pedaleurs. De vrouwtjes waren gek op hem. In elk stadje een schatje, onder andere Milaan, San Remo, Gent, Wevelgem, Luik, Bastenaken, Luik. Noem een kut en Felice had er met z'n tamp in gezeten. Ja, de harige Italiaan keek op geen pruim meer of minder. Ach, dat wielrennen. Wat kan ik erover zeggen?' Er kwam een oude man binnen met kwijl in beide mondhoeken. Hij ging van tafel naar tafel en smeekte om een aalmoes. Op den duur kwam hij ook naar onze tafel gesukkeld. Hij stak zijn hand uit en zei: 'Een paar schamele centen voor een arme, invalide sluikstorter, mevrouw, meneer.'

'Hola hola,' zei ik, 'ik ga niet zomaar m'n zuurverdiende geld geven aan een man met een purperen vel. Heb jij overigens al boeken van mij gelezen? Dat is toch altijd weer de belangrijkste vraag die een schrijver een medemens kan stellen.'

'Ik denk van niet, meneer,' zei hij. 'Ik ben niet zo'n lezer. Ik heb alleen maar een paar boekjes van Elias Canetti gelezen.'

'Juist, ja, Canetti,' zei ik. 'Ik wil niet in je rapen schijten, maar Canetti is een zeer overschat schrijver. En een lomperik bovendien. Hij kon niet eens een dienblad met vijf glazen erop in z'n handen houden zonder het te laten vallen. Vijf! Dat kan een kind toch? Je moet godverdomme niet voor kel-

ner hebben gestudeerd om vijf glazen op een dienblad in evenwicht te houden. Hoe kom je aan die wrat naast je neus? Een wasbeurt of duizend overgeslagen zodat het vuil zich kon ontwikkelen?’

‘Het zit in de familie, meneer. Ons gezin werd De Wratten genoemd in onze straat. Vader, moeder en hun zes kinderen samen hadden negenentwintig wratten. De merkwaardigste was de wrat op de penisbuis van m’n broer Pieter Paul. Krijg ik nu die paar schamele centen?’

‘Wat denk jij, Liselot?’ vroeg ik. ‘Zullen we deze dompelaar helpen?’

‘Nee,’ zei ze.

‘Je hebt de lady gehoord,’ zei ik. ‘Vooruit, in de benenwagen en het pand verlaten.’ Hij verliet het café. In wezen ben ik vrijgevig, zolang het maar niet te vaak hoeft voor te vallen. Ik stort al elke maand geld voor Loodgieters Zonder Grenzen, is dat niet nobel? Ik was graag zelf loodgieter geworden, maar ik kon niet tegen lood. Ik kreeg er uitslag van op verschillende cruciale plekken van m’n lichaam. Je zult het maar hebben. Het was heel lang geleden dat ik had gerookt en ik stak een sigaret op.

‘Vreemd dat de cafébaas dit soort mensen in z’n kroeg binnenlaat,’ zei Liselot, ‘waar ze de klanten lastigvallen.’

‘Vic houdt geen rekening met rang en stand,’ zei ik. ‘Voor hem is de minister-president dezelfde als iemand die stront als waardevolste bezit heeft. Hij is een socialist in hart en nieren, wat hem zuur zal opbreken. Zie wat het socialisme heeft gedaan in Peru aan het eind van de negentiende eeuw.’

‘Wat heeft het gedaan, Herman?’

‘Te weinig om op te noemen.’ M’n koffie was ietwat lauw geworden.

‘Ik houd niet van cafés waar zogenaamde dompelaars binnenkomen,’ zei Liselot.

‘En ik houd niet van cafés waar m’n koffie lauw wordt,’ zei ik. We keken elkaar aan en hadden geen woorden nodig om

De Uitbater te verlaten en naar een ander café te gaan, dat na kort overleg De Meteor werd, waarin niet lang tevoren een brand was geweest, doch alles was prima hersteld. We liepen er naar binnen en het rook er niet eens meer naar een brand. Wel rook het er naar keutels, wat een deceptie was. Maar ja, praktisch overal ruikt het naar keutels, stomweg omdat alle mensen de hele tijd schijten, dus ik verbeet m'n woede en Liselot en ik gingen zitten aan een hoektafeltje. Een dienstster kwam op ons af. Haar spataders, eeltknobbels en scheve enkels verrieden dat ze al menig kilometer te voet had afgelegd. 'Wat zal het zijn voor jullie?' vroeg ze, met een stem die leek op die van Sonja Barend toen ze nog rookte. Ach, Sonja Barend met een sigaret in haar poten, is een ontroerender beeld denkbaar? Het werd tijd dat ik aan de koffie bleef en ik zei: 'Voor mij een kop koffie.'

'Ik neem een rode wijn,' zei Liselot. De dienstster keek verlekkerd naar haar. Lesbo's kijken altijd verlekkerd naar vrouwen, dat is hun grote probleem. Wat later bracht ze de drank, die ik betaalde. 'Wat een rare vrouw,' zei Liselot.

'Dat is nu wat je noemt een homoseksuele sloor,' zei ik.

'Zou ze ongelukkig zijn in de liefde?' vroeg Liselot aan mij.

'Ik zou er geld voor overhebben om daarachter te komen,' zei ik. Dat was een aperte leugen. Geen vijf cent zou ik ervoor overhebben om te weten te komen met wie de dienstster ambras had in haar dagelijkse leven, in bed en aan de haardstee. Persoonlijk kan ik moeilijk oordelen over potteuze vrouwen. Ik ken er maar twee, en dan nog van verre. Niet dat ik ooit met hen een barbecueavond organiseer, samen musiceer of een praatje maak over Joop den Uyl. Maar verder kan ik er ook niets aan veranderen dat ze m'n buurvrouwen zijn. Ik kan moeilijk naar de politie gaan en zeggen: 'Een paar huizen verder woont een lesbostel. Kunnen jullie die uit het stadsbeeld verwijderen?' Commissaris De Smedt, nochtans een fan van m'n oeuvre, zou me nogal uitlachen. 'Wat zou jij doen, mocht je buurvrouw lesbisch zijn?' vroeg ik aan Liselot.

‘Alleszins nooit m’n tong in haar mond steken,’ zei ze. ‘Ik kus eigenlijk alleen graag mannen. Dat heb ik van m’n moeder en m’n oom Werner.’

‘Zo zo, een flikkertje in de familie,’ zei ik. ‘Wat is het verder voor knakker?’

‘Een apart mens is hij,’ zei Liselot, ‘die zich inzet voor de minderbedeelden. Hoeveel keer ik al tegen hem heb gezegd: “Oom Werner, wil je die minderbedeelden nu ’ns met rust laten?”, maar dan zegt hij telkens: “Waar bemoei je je mee, preutewijf?” Hij neemt me kwalijk dat ik een vagina heb hangen tussen m’n benen. Hij had liever gehad dat het een penis was.’

‘Zo’n man zou ik verwonden met een zwaar voorwerp,’ zei ik.

‘Dat heb ik ooit ’ns gedaan,’ gaf Liselot toe. ‘Ik sloeg hem op z’n hoofd met een opgezette wezel.’

‘Dat zou ik niet meteen een zwaar voorwerp noemen.’

‘Het was een wezel met overgewicht geweest.’

‘In dat geval.’

‘M’n moeder had hem laten opzetten omdat ze gek is op wezels en dergelijke knaagdieren. Die liefde heeft ze niet aan me doorgegeven. Als het over knaagdieren gaat, heb ik slechts sympathie voor de grijze wolf.’

‘Dat is geen knaagdier, Liselot,’ zei ik vol overtuiging.

‘Wat is het dan?’

‘Een smeerlap van het zuiverste water. Hij zal niet wachten om je een been uit te vijzen. Af te bijten, bedoel ik. Ik zei uit te vijzen maar ik bedoelde af te bijten. Met z’n scherpe tanden. Nee, een grijze wolf is geen lieverdje dat je aan een lei-band kunt meenemen naar de buurtwinkel.’

‘Hoe dan ook, van knaagdieren word ik niet warm of koud.’

‘Ik vind konijnen wel leuk. Je kunt ze heel ver gooien. Niet dat ik het doe, ik ben tegen elke vorm van dierenmishandeling. Iemand die voor mijn ogen een dier mishandelt zal nooit meer koeken bakken. Verdomd toch, ik moet me beheersen of

ik zou weer woest worden als ik denk aan alle dierenmishandelaars die er op de wereld zijn. Afslachten wil ik hen, met grote middelen. Kernbom, bazooka, mitrailleur, miltvuurbacterie, chemotherapie. Ik zag eens in de Burgstraat hoe een man z'n hond een trap gaf. Ik liep op hem af en stak m'n brandende sigaret in z'n oog. Daarna nam ik de hond bij z'n riem en met hoge snelheid liep ik naar het asiel, waar de hond met liefde werd opgevangen. Het was een van de honderden goede daden die ik heb verricht in m'n leven tot nu toe. Ik help ook oude negerinnen de straat over. Verder blijf ik bescheiden. Ik hoef er toch niet over op te scheppen dat ik 'ns een moslima heb leren pijpen?'

'Hoe heette dat meisje?'

'Fürbil. Dat is Arabisch voor "stenvork". Nochtans kon ze echt niet goed zingen. Ik zei altijd tegen haar: "Probeer nu toch 'ns toon te houden, Fürbil", maar m'n woorden waren nog niet koud of ze krijste weer een paar si's waar een paar la's hoorden.'

'Ben je muzikaal aangelegd, Herman?'

'Dat kun je wel zeggen. Ik ben de gewaardeerde drummer geweest van de rockgroepen The Gliding Worms, The Sokkels en Shit in My Face. Veel succes hebben we niet gehad, vooral Shit in My Face niet. We hebben maar één keer opgetreden, in Waarschoot, tijdens het Antinazifestival. Dat optreden viel tegen. De antinazi's vonden ons maar niets, de klootzakken. Ze gooiden naar ons met bierbekertjes, modder, antinazisymbolen en één lul-de-behanger gooide zelfs met een taart. Onze bassist kreeg die volop in z'n gezicht. Nooit meer heeft die jongen taart gegeten. Getraumatiseerd, begrijp je.'

'Ik ben in feite ook antinazi.'

'Wie niet, tuttebol, wie niet. Soms denk ik: als de nazi's niet hadden bestaan, had de Tweede Wereldoorlog een heel ander verloop gekend.'

'Sterker nog, Herman, dan was er geen Tweede Wereldoorlog geweest.'

‘Dat kun je gemakkelijk zeggen. Maar denk je dat de Italianen de Fransen met rust zouden hebben gelaten? Maak dat de koekoek wijs. Waarom zal ik nooit ofte nimmer een Ducati kopen? Omdat deze motorfiets ontstaan is uit een fascistische cultuur. De geest van Mussolini leeft nog steeds verder.’

‘Wat was zijn voornaam ook alweer? Luigi? Gianni?’

‘Benito.’

‘Nu je het zegt. Dat is typisch zo’n voornaam die ik heel moeilijk kan onthouden. Net als Kenji, Shania en dergelijke. Geef mij maar de simpele Vlaamse volksnamen.’

‘Idem dito. Gunther, Ward, Lino, Anton, Michiel, Tom, Jeroen, Bruno, Ramazan. Dat soort namen.’

‘Ramazan is toch geen Vlaamse volksnaam?’

‘Het is de uitzondering die de regel bevestigt. Ken jij iemand die zo heet, overigens?’

‘Ja, een enorm grote Turk met haar tot op z’n schouderbladen, een minderwaardigheidscomplex en de neiging om te spreken in stoplappen.’

‘Zegt me niets.’

‘Hij is drie jaar geleden teruggekeerd naar Turkije, om daar een frietkot te beginnen.’

Ik nam een slok van m’n koffie en wat me beviel was dat die nog lekker warm was. Dat kun je niet van elke koffie zeggen. ‘Een goeie koffie herken je aan z’n smaak,’ zei ik, ‘z’n textuur, z’n afdronk, z’n kleur, z’n merk en z’n afkomst. De beste koffie van allemaal is en blijft Max Havelaar. Een goeie tweede plaats is voor Nespresso. Als derde noem ik Roode Pelikaan. Ook leuk zijn De Zwarte Kat en het merk uit m’n jeugd, Fort. Je had drie soorten Fort. Fort Escort, Fort Sierra en Fort Mustang. Die laatste was de sterkste. Twee kopjes Mustang en je kon los door een muur lopen. Douwe Egberts mag je evenmin onderschatten. De Douwe Egberts 280 SL heeft een smaak die je een halve dag bijblijft. Dat moet leuk zijn, dat je met een vriend iets opricht en dat dat heel beroemd wordt. Zoals in dit geval de vrienden Douwe en Egberts die hun koffie een inter-

ationale renommee bezorgden. Zo zou ik met een vriend ook wel iets willen bewerkstelligen. Dat ik bijvoorbeeld met m'n vriend Erik Meynen Brusselmans/Meynen opricht, een wereldmerk van fietszadels.'

'Ken jij Erik Meynen persoonlijk?'

'Uiteraard. Anders zou hij m'n vriend niet zijn.'

'Wat is hij voor iemand?'

'Een genie. Maar hij heeft niet graag dat er over hem wordt gepraat. Ander onderwerp graag. Volg je de joods-Palestijnse kwestie een beetje?'

'Als het niet anders kan.'

'Ik ben er dagelijks mee bezig. De oplossing is simpel: de joden krijgen alles wat hun hartje begeert en de Palestijnen moeten zich daar maar bij neerleggen, de eikels.' Ik hield me voor niemand in en zei: 'Met Araben moet je uitkijken. Weet je trouwens dat "Araab" in het Chinees "kluutzak" betekent? Enfin, alleszins in het Mandarijn. Niet dat ik er een studie over heb gemaakt. Ik beheers slechts vier talen tot in de fineses. Dat zijn Nederlands, Frans, Engels en Duits, niet toevallig de talen waarin ik me kan uitdrukken. Nu overdreef ik daarnet misschien wel toen ik het over "finesses" had. Sterker nog, vraag me niet om een gedicht van Dirk van Bastelaere in het Duits te vertalen. En m'n Frans is evenmin wat het is geweest. In de jaren tachtig had ik een Franstalige minnares en toen sprak ik haar taal zo vloeiend dat ik helemaal in het Frans kon beffen, inclusief kreetjes van opwinding. Vraag me nu niet om die te herhalen, ik zou ze bijna reflexief vertalen in het Nederlands, als het erop aankomt de enige taal die mij werkelijk aanstaat.' Liselot bekeek mij met veel belangstelling. Misschien vond ze wel dat ik bijzonder interessant was. Ze zou godverdomme de eerste niet zijn. Ongeveer 65 vrouwen hebben mij in de loop der tijden bijzonder interessant gevonden, onder hen een aantal die een zegen voor hun sekse zijn. Met name Sophia Loren zei tegen mij: 'Wat ben jij een boeiende gozer. Maar wil je een teiltje gaan halen om in te braken? Ik

voel me niet zo lekker.' Menigeen zal zich afvragen waar ik de grote Sophia Loren heb ontmoet. Dat was in Saint-Tropez, waar ik met Tania de Metsenaere met vakantie verbleef. Ik was nooit eerder in m'n bestaan met vakantie geweest, tot de dag kwam waarop ik zei: 'Schat, we gaan over een paar maanden met verlof, naar Saint-Tropez.' Tania de Metsenaere werd bijkans gek van vreugde. Eindelijk zou haar echtgenoot, de befaamde auteur Herman Brusselmans, Gent verlaten en samen met haar naar den vreemde trekken. Zodoende gebeurde het dat we in de Zuid-Franse stad op het terrasje zaten van café Le Dafalgan, toen Sophia Loren ook op dat terrasje kwam zitten. 'Sophia!' riep ik. 'Kom bij ons zitten, jij ouwe doos!' Glimlachend deed ze wat haar was opgedragen. Tania de Metsenaere, Sophia Loren en ik hadden, deels in het Frans, deels in gebarentaal, een gesprek dat handelde over onderwerpen als president Sarkozy, het ineensinken van het monetair fonds, het weer, het werk van Marcel Proust en de nieuwe Airbus. Tot Sophia de opmerking maakte dat ik een boeiende gozer was en geen twee minuten later een teiltje volkotste. Naderhand zei ze dat ze een verkeerd gebakken roodbaars had verorberd. 'Nooit roodbaars eten, Sophia,' zei ik tegen haar, 'want die vis heeft in z'n alvleesklier een giftige stof. Je zult je afvragen waarom hij zo'n giftige stof heeft. Nou, z'n moeder had die ook al, en het is erfelijk. Nu moeten we gaan. Tania de Metsenaere en ik gaan naar ons hotel, om te paren. Dag Sophia. Nog veel filmsucces!' Zo, we hadden alweer een ontmoeting met een beroemd persoon achter de rug. Ik heb al veel contact gehad met sterren. Om er een paar te noemen: Donaat De Riemaecker, de bassist van *deus*, de minister-president Kris Peeters, Sandrine Van Handenhoven, haar broer, Evy Gruyaert, Kim Gevaert, Hugo Claus zaliger, Famke Janssen (lekker), Wouter Bos, Corinne Runderkamp zoals gezegd, een ex-roadie van The Cats, in z'n thuisstad Volendam beter bekend als 'de zesde Cat', John Muts, Frieda Van Wijck, Ronald Koeman en ettelijke vedetten meer. Wie ik helaas nog

niet heb ontmoet is de Nederlandse diva bij uitstek Yolante Cabau van Kasbergen, wier flamoës ik graag 'ns zou manipuleren tot ze kreunt van een genot dat je eerder zou toeschrijven aan een ejaculerend olifantenwifje. Yolante, als je dit leest: stuur mij gerust een mailtje, om af te spreken betreffende een samenzijn in een gezellig koffiehuis niet ver van de Belgische grens, bijvoorbeeld in Sint-Job-in-'t-Goor. Je moet er niet mee zitten als ik zoentjes geef in je nek, je hals en je oren, want ik heb geen vuile ziekte of zo. Welneen, dokter Toutbien heeft me vorige week nog onderzocht, besluitend: 'Zo'n gezonde kerel heb ik in geen dagen in m'n kabinet gehad.'

Ik keek op m'n horloge. Het was nog betrekkelijk vroeg en ik diende nog niet node afscheid te nemen van Liselot. Een sigaretje kon er ook nog wel bij. 'Je leest de raarste dingen in de krant,' zei ik, 'zoals brieven die gericht zijn aan een seksuologe alsmede relatiedeskundige, die dan goede raad geeft. Vaak heten die Mieke. Een vrouw genaamd Pia schreef vorige week aan Mieke: "Beste Mieke, ik heb een probleem. Mijn man, die achtenveertig jaar is, heeft na een leven van roken en drinken impotentieverschijnselen. Hij krijgt hem simpelweg niet meer omhoog, Mieke. Dat is dubbel jammer omdat ik zo'n heet konijn ben. Van mij mag het iedere dag, hoor. Dat is nu moeilijk, door het slappe pikkie van m'n man. Voor het overige is hij een zeer aantrekkelijke kerel, met een grote intelligentie en wat daar allemaal bij hoort. Van ver lijkt hij een beetje op Herman Brusselmans, voor mij de absolute droomman, zij het na Frank Raes en Jef Vermassen. Een bijkomend probleem is dat mijn man Viagra of een soortgelijk product weigert te slikken. Hij heeft het één keer gedaan en toen kreeg hij enorme hartkloppingen, een kop zo rood als een pioen, slappe benen en, merkwaardig genoeg, géén erectie. Onze huisarts, dokter Paes, zegt dat m'n man faket. Dat een normale man altijd een erectie krijgt met Viagra, ook bij impotentie. Dokter Paes zegt dat ik m'n man in de steek moet la-

ten en er met hem, dokter Paes, vandoor moet gaan. Wat moet ik doen, lieve Mieke?” Het antwoord van Mieke luidde als volgt: “Ja, beste Pia, Herman Brusselmans is ook mijn droomman, zij het na Pjeroo Roobjee en Lucien, onze postbode. Wat de impotentie van je man betreft: het zit allemaal tussen de oren. Steek eens een vibrator in zijn reet, dan zal het wel lukken. Veel succes.” Wat je natuurlijk niet weet, Liselot, is hoe het zo’n Pia verder vergaat. Steekt ze een vibrator in de reet van haar man? Gaat ze ervandoor met dokter Paes? Ontmoet ze ooit Frank Raes? Dat laatste is niet onmogelijk, Frank is een jongen van het volk en schaamt zich niet om met de man of vrouw in de straat een praatje te slaan. Veel meer moet Pia echter niet van Frank verwachten. Niet dat hij aan haar poes zal likken of zoiets. Welneen, Frank is gelukkig getrouwd en is niet zo dom om een scheve schaats te rijden.’

‘Ken jij Frank goed, Herman?’

‘Best wel. Ik heb met hem samengewerkt voor het voetbalprogramma op de televisie, *Studio 1*. Hij was de presentator en ik was doorgaans een van de gasten. Wat een leute hebben wij beleefd! Doch ook de voetbalseizoenen liggen nu en dan stil en thans is het zeker een paar maanden geleden dat ik Frank nog heb gehoord of gezien. Ik wens hem alle goeds toe. Ken jij hem?’

‘Alleen van op het scherm. Hij lijkt me een ouder wordende man, die toch nog enige charme in pacht heeft.’

‘Je kunt klaarblijkelijk niet ophouden over die hele Frank Raes. Laten we nu godverdomme eindelijk eens over iemand anders praten.’

‘Ja, oké, maar over wie?’

Ik dacht diep na. Ik moest me echt suf denken om iemand te vinden over wie we het konden hebben. Op den duur kwam ik aanzetten met broeder Karel, mijn onderwijzer uit het zesde jaar lagere school. Liselot zei dat ze nog nooit van hem had gehoord; ik zei dat daar onmiddellijk verandering in zou komen. En inderdaad, ik begon over de man te vertellen. Maar

eerst zei ik: 'Liselot, wat ik je zeg omtrent broeder Karel kun je geloven of niet geloven. Ik prefereer dat je het gelooft. Dat is handiger voor iedereen.'

'Ik zal het geloven,' zei ze. Nu stond niets mij nog in de weg om van wal te steken over broeder Karel. 'Broeder Karel werd geboren als Karel Van Ooft, zoon van de betreurde Jaak Van Ooft en z'n hupse echtgenote, Arianne Doodweereldt. Z'n eerste maaltijd was melk. Karel had een zusje uit een vorig huwelijk, Pissie. Zij was een autistisch kind dat nog een prijs had gekregen als meest autistische kind van Oost-Vlaanderen. De prijs, een teddybeer, heeft ze nooit aangeraakt. Later zou haar autisme verdwijnen en plaatsmaken voor multiple sclerose. Maar toen dat gebeurde was Pissie al lang gebrouilleerd met Karel, omwille van een akkefietje. Het kwam er in wezen op neer dat Karel, terwijl Pissie sliep, haar kut had willen lossnijden om die te verkopen aan de meest biedende. Intussen was Karel twaalf jaar oud en hij wist niet wat hij later wilde gaan doen, piloot, brandweerman of een combinatie van beide. In z'n achterhoofd voelde hij wel het belletje rinkelen van de religieuze roeping. Hij geloofde toch al in God, vooral dat die Adam had geschapen. Van Eva was Karel niet zeker. Volgens hem was ze een trut van een wijf die zich in het scheppingsverhaal had ingekocht. Karel vond geld dan ook een van de meest laakbare voorwerpen op aarde. Nochtans was hij zelf niet vies van een paar honderd frank. Daar kocht hij, als zestienjarige, een brommer van, waarmee hij naar de kerk tufte. Z'n vader was ondertussen al lang overleden, na een val uit een botsautootje op de kermis van Baasrode. Door de middelpuntvliedende kracht werd hij tegen een paal geslingerd die daar stond. De resultaten waren er naar: een gebroken hoofd, een oog kwijt, vier ruggenwervels die niet om aan te zien waren, een prostaatpunctie en een knoop in z'n buik. Hij werd nog afgevoerd naar het ziekenhuis, waar een team van gespecialiseerde artsen zei: "Hij is dood." Nu moest Karel alleen verder met z'n moeder, de hit-

sige Arianne. Die had al zo veel minnaars gehad dat ze ze gerust kon tellen, namelijk 125. Daar waren ingenieurs bij, maar ook bankiers, fruithandelaren, loodgieters, dakwerkers, circusartiesten, een man met een hoed op en zeelui. Een van deze laatsten was haar grote liefde, bijgenaamd Schuimkop Joe. De zeeën die die man al had bevaren, je verstand staat erbij stil. "Ik was eens aan het varen op de Egeïsche Zee," vertelde hij, "toen uit het water een haai naar boven sprong en m'n pijp uit m'n mond beet. Nooit meer gerookt. Dat krijg je natuurlijk van zo'n avontuur. Nu ga ik pissen." Karel, die steeds meer in God geloofde, ging naar het seminarie, waar men, zolang het duurt, priesters opleidt. Hij werd onder de vleugels genomen door een van de leraren, een missionaris in ruste, de eerwaarde heer Poepen. Dat was nu eenmaal z'n naam, waarmee hij werd gepest van noord tot zuid. Alleen in de Congo werd hij door de negers niet gepest met z'n naam. Maar wel met z'n hazenlip. Dan sneden de negers met een mes een grote snee in hun bovenlip, om eerwaarde heer Poepen te imiteren. Negergelach steeg op uit de brousse! Toch wist eerwaarde heer Poepen nog veel goeds te doen onder de zwartjes en hij leerde hun onder meer kantklossen, de honderd meter lopen, in een kwispedoor rochelen, beffen en de vuilniszak buitenzetten. Toen hij zestig werd, riep het diocees hem terug naar het vaderland om hem aardrijkskunde te laten doceren in het seminarie. Aardrijkskunde was z'n lust en z'n leven. Zonder aardrijkskunde kon hij zich het bestaan niet voorstellen. Z'n specialiteit was hoofdsteden. Hij kende van 267 landen de hoofdstad uit het hoofd. Plus het inwonersaantal, de straatnamen, de beste adresjes om een betaalbare prostituee te versieren en het aantal doelpunten dat de plaatselijke club had gescoord in het voorbije seizoen. Het klikte meteen tussen Karel en eerwaarde heer Poepen. Ze gingen samen zonnebaden, paardrijden, tennissen, stiekem een sigaretje roken in de fietsenstalling en naar de film, bij voorkeur een romantische film, waarin twee jongens in elkaars billen knijpen,

kortom: het soort film dat in die tijd praktisch nooit werd ver-
toond. Karel was een voorbeeldige leerling.' Ik snoot m'n
neus en vervolgde m'n verhaal. 'Waar was ik?' zei ik.

'Je zei net dat Karel een voorbeeldige leerling was,' zei Li-
selot.

'Verdomd, het is nog waar ook,' zei ik. 'Hij was zo'n voor-
beeldige leerling dat de directeur van de school, de zeer eer-
waarde heer Schijten, die eveneens om z'n naam werd uitgela-
chen, Karel een onderscheiding gaf als de meest voorbeeldige
leerling uit het 148-jarige bestaan van de school. De onder-
scheiding bestond uit een mooi postuurtje, gebeeldhouwd
door de bekende kunstenaar Ivo met de Grote Penis, wat ui-
teraard z'n artiestennaam was. Wat z'n echte naam was heeft
hij nooit verklapt. Je moet rekenen dat Ivo geen interviews gaf
voor radio, televisie en kranten en tijdschriften.' Ik stak een si-
garet op. 'Karel deed in z'n vrije tijd aan uitvinden. Hij vond
een geweer uit waarmee je alleen moslims kon afschieten,
maar bij het uittesten schoot Karel een katholiek neer, dus het
geweer ging de vergeetput in. Een uitvinding die iets meer
succes kende was het natte doekje om na het schijten je neus te
snuiten, in het geval die droog aanvoelde. Doch Karel hield
zich uiteraard vooral bezig met het religieuze. Hij las de bijbel
drie keer per dag, van achter naar voor. Z'n favoriete persona-
ge was de minder bekende zwager van Mozes, Lucius. Dat was
een vrolijke schalk, die een glas niet schuwde. Vaak kwam hij
met een stuk in z'n kloten thuis en zei hij tegen z'n vrouw Ur-
sula: 'De beentjes wijd, Urs!' Zelf had Karel nog nooit zulke
woorden tegen een vrouw gebruikt. Natuurlijk werd van hem
verwacht dat hij celibatair bleef, wat niet uitsloot dat hij vunzi-
ge gedachten had.' Ik hoestte. Een portie slijm bood zich aan
in mijn keel. Die had ik graag eens in de onderbroek van Pris-
cilla Presley gespuwd, een wens die wel altijd absurd zal blij-
ven. Ik zei: 'Om verder te gaan: keizer Karel werd geboren in
1500 en...'

'Moet het niet broeder Karel zijn?' vroeg Liselot.

‘Wat zei ik dan?’

‘Keizer Karel.’

‘Wat een lapsus! Welnu, broeder Karel studeerde af en mocht zich vanaf dat moment een regelrechte broeder noemen. Hij kreeg door vrienden en collega’s een groot feest aangeboden, waarop de fles wijn niet naast de kelen werd gegoten. Aan het eind van de avond lalde broeder Karel tegen een blondine met dikke tieten: “Ik had met jou moeten trouwen toen het nog kon. Wie ben jij?” Het meisje zei: “Ik ben Yolande Van der Kasteelen en ik ben hier terechtgekomen via m’n zwager, broeder Toon, die eveneens is afgestudeerd.” “Broeder Toon?” zei broeder Karel smalend. “Die zou z’n eigen lul nog niet terugvinden of je zou hem moeten afhakken en in z’n handen moeten leggen. Zijn er nog wijn, sigaren en lookboter?” Maar Yolande had zich uit de voeten gemaakt. Ze moest de dag nadien vroeg op om haar hond Mikkie uit te laten. Mikkie was een rasechte poedel. Hij had zwarte krulletjes en z’n hobby’s waren achter de bal aan hollen, putten graven en over een omheining springen. Hij overleed op oude leeftijd. Broeder Karel ging het onderwijs in, rechtstreeks naar de zesde klas. Daar trof ik hem in m’n loopbaan als leerling. Hij was een onaardige man die stonk naar schuifkaas, ongezouten tabak en oude vrouwenzweet. Hij had in onze klas zes bijnamen, te weten De Rat, De Stinker, De Rattenkop, De Stankman, Koning Leopold de Tweede en De Ratrieker.’

‘Leek hij zo erg op koning Leopold de Tweede?’ vroeg Lisselot met een niet geveinsde belangstelling.

‘Hij leek enorm op hem,’ zei ik, ‘behalve dat hij geen baard had. “Een baard,” zei hij eens tegen ons, elfjarigen, “is iets voor homoseksuelen.” Wij wisten helemaal niet wat homoseksuelen waren. Marcel Vermorgen uit onze klas dacht zelfs dat het natuurvrienden waren die uit eigen wil op hun vrije dagen de overvloedige bomen gingen snoeien. Dat had z’n vader, de heer Vermorgen, hem verteld. Toen kwam eindelijk de laatste dag van het leerjaar en waren we van broeder Karel

verlost. Ik heb sindsdien geen seconde meer aan hem gedacht. Ik weet niet eens of hij nog leeft. En jij, Liselot, heb jij nog een of ander pittig verhaal over je onderwijzeres in de zesde klas?’

‘In feite wel,’ zei ze. ‘Dat was juffrouw Ciska. Ze rook naar okselhaar, puisten en jusvlekken op een jurk. Zoals je zult begrijpen, Herman, liet ze geen al te goeie indruk op mij na.’

‘Heeft ze je ooit gevraagd of ze aan je pruimpje mocht voelen?’

‘Eén keer, een week of drie na Pasen. Ik moest nablijven omdat ik tijdens rekenen m’n teennagels had zitten knippen. Ik moest honderd keer schrijven: “Ik zal nooit meer m’n teennagels knippen tijdens rekenen.” Ik had het pas een keer of negentig geschreven of juffrouw Ciska, die surveilleerde, kwam over m’n schouder hangen en fluisterde in m’n oor: “Je mag ermee ophouden als ik aan je pruimpje mag voelen.” Omdat ik het schrijven van die strafregels bijzonder beu was zei ik: “Oké.” Maar toen krabbelde ze terug. Ze begon hevig te blozen en stamelde iets als: “Het zal voor een andere keer zijn, ik moet nu meteen naar huis, om m’n cavia te masseren...” Ze verdween en we hebben haar nooit meer teruggezien. Ze werd door haar echtgenoot als vermist opgegeven en het was zes jaar later toen haar stoffelijke resten, niet meer dan enige beenderen en haar typische schoudertas werden teruggevonden in een afgelegen bos. Een vroege wandelaar had ze ontdekt. Een kogelgat in de achterkant van haar schedel verried dat ze vermoord was. Maar door wie, Herman?’

‘Weet ik niet, Liselot, echt niet.’

‘Ook de politie wist het niet. Even verdacht men haar eigen schoonvader, die een hekel aan haar had omdat ze hem wel eens Vetzak noemde, doch die man was al jaren doof, dus die kon het niet zijn geweest. Enfin, de moord werd nooit opgelost.’

‘Wat een drama, zeg,’ zei ik. M’n telefoon rinkelde. Ik zag op het scherm dat het Robbie was, m’n chauffeur die ook een zaak was begonnen in parketvloeren. Ik zei: ‘Goeiemid-

dag, Robbie, jij dekselse jongeman. Wat een verrassing om jou te horen, zonder enige aanleiding.'

'Ik heb wel een aanleiding, Herman,' zei hij, met een stem die het ergste deed vermoeden, 'in die zin dat het zo is dat we de afspraak hebben gemaakt dat ik overmorgen met jou naar Vlaagzand in Nederland zou rijden.'

'Dat klopt als een autobus.'

'Nu heb ik slecht nieuws, Herman. Ik kan niet. Met pijn in het hart zeg ik dat. Maar ik moet een partij parkethout gaan ophalen in Tsjechië. Zoals je weet heb ik een vaste chauffeur voor het ophalen van hout in het buitenland, maar z'n vrouw is ervandoor en nu is hij zo depressief dat hij nooit meer z'n huis uit wil komen.'

'Wat een oliebol,' zei ik. Ik dacht na over de toestand en sprak: 'Je bedoelt dus eigenlijk dat ik naar een andere chauffeur moet uitkijken om me naar Vlaagzand te brengen.'

Robbie boog het hoofd en zei met een wrong in z'n keel: 'Het is niet anders, Herman. Het doet me veel pijn. Het is een geval van heirkracht. Als ik het hout in Tsjechië niet ophaal zit ik in zulke problemen dat nine eleven er een lachertje bij lijkt.'

'Niet overdrijven, Robbie. Hoewel, nou ja, dat hele nine eleven moeten we niet overschatten, daar heb je gelijk in. Het is ook al zo lang geleden. We moeten proberen te vergeten en te vergeven.'

'Ben je nu boos op mij, Herman?'

'Welneen, Robbie. Een boze Herman Brusselmans, die moet nog worden geboren. Rijd jij maar lekker naar Tsjechië, kerel, en trek je verder nergens wat van aan. Ik vind wel een chauffeur. Adjabevotsj, Robbie.'

'Wat?'

'Dat is Tsjechisch voor "have a nice ride".'

'Dankjewel, Herman. Tot de volgende keer.' We hingen op. Verdomd, ik zat zonder chauffeur om naar Vlaagzand te rijden. Tania de Metsenaere zou me niet kunnen brengen, door haar werkverplichtingen. Doch niet getreuzeld. Ik belde

m'n vriend Yvan. Die had me ooit, in dagen her, al eens ge-
chauffeerd naar Nederland en was mogelijk bereid het op-
nieuw te doen. 'Yvan,' zei ik in m'n Samsung, 'Herman Brus-
selmans hier, de verguisde auteur. Heb jij overmorgen tijd
voor een ritje met mij naar Nederland?'

'Nee, dat zal niet gaan, Herman,' zei Yvan. 'Ik moet uitge-
rekend overmorgen een nieuw zeemvel in m'n koersbroek la-
ten naaien. Zoals je weet ben ik een fervent wielrijder gewor-
den sinds het uit is geraakt met de liefde van m'n leven. Puur
ter compensatie. Voor mij is fietsen even weg zijn van alles,
het verstand op nul, de wind in m'n baard, en altijd maar trap-
pen, trappen en trappen, doch zonder zeemvel in de koers-
broek lukt het niet, of m'n aambeien gaan bloeden als een
beest.'

'Ik begrijp het,' zei ik, en ik hing op. Ik zei tegen Liselot dat
ik nog even moest telefoneren en begripvol zei ze: 'Doe ge-
rust, Herman. Ik houd me wel bezig door onhoorbaar in me-
zelf te praten.'

'Waarover?' vroeg ik.

'Over de dingen die een mens bezighouden,' zei ze.

'Prima,' zei ik, en ik belde m'n vriend Jan. 'Jan, Herman
Brusselmans hier,' zei ik. 'Kun jij overmorgen met mij naar
Vlaagzand in Nederland zoeven?'

'Helaas niet,' zei Jan. 'Ik onderneem overmorgen een trip-
je naar het pretpark Plopsaland met vrouw en kind.'

'Steek jij niet te veel tijd in die vrouw en dat kind?' vroeg ik
toornig.

'Minder dan je zou denken. M'n kind herkent me soms niet
eens. Dan brabbelt het: "Wie jij zijn, vreemdeling?" Hij
spreekt nog niet al te best, ondanks z'n leeftijd van twee jaar
en een maand.'

'Dat zal je leren om die vrouw van je te bezwangeren.'

'Ik weet het, ik weet het. Het zal nooit meer gebeuren.
Maar nu zit ik ermee, er is in zekere zin geen weg terug. Wat
een dommerik ben ik toch.' Ik wilde dat zeikerige zelfbeklag

niet langer aanhoren, hing op, en toetste weer een telefoonnummer.

‘Mohammed,’ zei ik, ‘jij ouwe rukker. Wil je overmorgen met mij naar Vlaagzand rijden?’

‘Nee, onmogelijk,’ zei hij zonder veel poespas. ‘Ik moet overmorgen naar de sjoel. Zoals je weet ben ik overgeschaakeld van de islamverering naar het judaïsme en daar kruipt werk in. Als ik overmorgen niet naar de sjoel kom, zal rabbi Smückstein dat niet leuk vinden. Integendeel, het zou me niets verwonderen als hij me excommuniceert, de flikker.’ Het is ook altijd wat met de joden. Ik hing op, peinsde voor me uit en staarde even naar Liselot, tot ik vroeg: ‘Wat voor auto heb jij, Liselot?’ Had ze me immers niet bezworen dat ze een rijbewijs had? Kon zij zodoende niet met mij naar Vlaagzand rijden, de trut?

‘Een Citroën Picasso,’ zei ze. ‘Dat heb ik al gezegd, verdoerie.’

‘Excuseer,’ zei ik ‘m’n geheugen is op sommige spaarzame momenten één grote grap. Een Citroën Picasso. Zou dat wel een stevige auto zijn? Je moet immers mederekenen dat ik toch al geen held ben als passagier in het moordende verkeer van deze tijden. Of zo’n Picasso me de nodige veiligheid biedt is een prangende vraag.’

‘Natuurlijk is hij veilig,’ zei ze. ‘Hij mag dan wel compact en licht zijn, maar hij staat z’n mannetje. Ik ben er al eens mee naar Düsseldorf gereden.’

‘Wat ging je daar in godsnaam uitvreten?’ vroeg ik.

‘Niets, helemaal niets,’ zei ze. Daar stond ik niet verder bij stil en ik vroeg rechtstreeks: ‘Kun jij mij overmorgen naar Vlaagzand brengen, in de buurt van Den Bosch in Nederland, ongeveer honderdzeventig kilometer hiervandaan, waar ik een letterkundig optreden moet verzorgen in theatertje De Zwanehals?’

Ze dacht niet eens lang na voor ze zei: ‘Natuurlijk. Met alle plezier. Ik heb overmorgen toch niets te doen. Geen reet. En

Lucy is naar het verre buitenland voor anderhalve week. Graag. Een dagje uit, dat lijkt me wel wat.'

'Afgesproken,' zei ik. 'Beschik je, à propos, over een gps-toestel?'

'Natuurlijk,' zei ze, 'een TomTom van de bovenste plank.'

'Wat een opluchting,' zei ik. Daarna zei Liselot: 'Je gelooft het of niet, Herman, maar ook hier zit de feng shui niet helemaal juist.' Het sein om op te krassen. Ik zei tegen Liselot dat ze me overmorgen om vier uur moest afhalen bij m'n thuisadres en we namen afscheid van elkaar. Ik ging naar huis, waar ik m'n echtgenote Tania de Metsenaere vertelde dat Robbie vervangen zou worden door een grietje dat ik had leren kennen, een zekere Liselot. Tania de Metsenaere zat daar niet mee. Ze redeneerde geenszins: 'Grietje, grietje? Misschien wil hij die wel achterwaarts in de poes naaien!' Welneen. Jaloezie speelt al lang geen rol meer in onze door de tijd en de liefde tot absolute hechtheid gesmede relatie. Ik nam haar in m'n armen en kuste haar smoeltje. Ze begon te spinnen als een kat, en een uurtje later bakte ze de biefstuk en de frieten. We aten een uitstekende maaltijd.